బకాసుర వధ!

ఏ.యస్. రావ్

"ఏం చేద్దాం, నాన్నా?"

మెల్లగా మెట్లుదిగి, అడుగులేస్తున్న సదానందమూర్తి ఆగి, తన పదిహేనేళ్ళ కూతురు సువర్చలవైపు నిస్సహాయంగా చూశాడు. సువర్చల మొహంలో ఆదుర్దా, నిరాశ స్పష్టంగా అవుపిస్తున్నాయి. సదానందమూర్తి అప్రయత్నంగా నిట్టూర్చాడు. ఆదుర్దాగా, అమాయకంగా తనని ప్రశ్నిస్తున్న కూతురికి తను ఏం చెప్పాలి? ఏమీ చేయలేనని చెప్పాలా?.

బిల్డింగ్ ముందు సాగుతున్న కలకలం అతన్ని ఈ లోకంలోకి లాక్కొచ్చింది. అతను అలాగే నిలబడి చుట్టూ చూశాడు. ఎంతోమంది యువకులు, యువతులు. ఎంతోమంది తండ్రులు; సంరక్షకులు.... అడ్మిషన్లు ప్రారంభమైన ఈ రోజు కాలేజీ అవరణ సంతలా తయారైంది. ఇంతమందిలో, ఎంతోమందిలో కొంతమందే సెలక్టవుతారు. ఎందుకంటే కొంతమందే అవసర

మైనవన్నీ, లేకపోతే అడిగినవన్నీ అందజేసి సీట్లు సంపాయించుకోగలరు!

మళ్ళా నిట్టూర్చి, సదానందమూర్తి కదిలాడు. అతన్ని చూస్తూ సువర్చల అతన్ని అనుసరించింది.

“సువర్చలా.... చేరిపోయావా?”

సువర్చలా, సదానందమూర్తి దగ్గరగా ప్రశ్నించిన అమ్మాయి వేపు చూశారు. ఖరీదైన దుస్తులు. పెళ్ళికివచ్చిన దానిలా తయారైన దేవిక సువర్చలని నవ్వుతూ చూస్తోంది,

“ఇంకా లేదు....” సువర్చల మెల్లిగా అంటూ నవ్వే ప్రయత్నం చేసింది.

“దేవికా, కమాన్!” వరండాలోంచి ఎవరో పిలిచారు. సువర్చలవైపు అడుగులు వేయబోయిన దేవిక పక్కకి తిరిగి వరండావైపు జోరుగా నడిచింది.

“నాన్నా... మానేద్దామా....?”

సదానందమూర్తి తలతిప్పి, పక్కనే నడుస్తున్న కూతుర్ని జాలిగా చూశాడు. తన కూతురికి చదువుకోడమంటే చాలా ఇష్టం. ఇంతవరకూ తను ‘పుస్తకాలుతీసి చదువుకో’ అని ఆమెని హెచ్చరించలేదు. ప్రైవేట్ ట్యూషన్లకి పంపలేదు. అయినా సువర్చల చక్కగా చదువుతుంది; పాసయ్యింది. అయినా చదువుకోడానికి ఇంటరెస్టు ఒక్కటే చాలదు!

“....చూద్దాం రా, తల్లీ....” ‘మానేద్దాం’ అనబోయిన సదానందమూర్తి ప్రయత్నించి, అన్నాడు.

“నమస్కారం. మూర్తి గారూ!”

కాంపౌండు గేటు దగ్గర ఆగి సదానందమూర్తి తనవేపు నవ్వుతున్న కైలాసరావుని చిరునవ్వుతో చూశాడు.

అప్రయత్నంగా అతని చేతులు నమస్కారం చేశాయి.

"ఏమిటి? అమ్మాయిని అప్పుడే అడ్మిట్ చేసేశారా?" కైలాసరావు సదానందమూర్తితో అంటూ, అతని పక్కనే నిలబడ్డ సువర్చలవైపు నవ్వుతూ చూశాడు. "ఏ గ్రూపు తీసుకున్నావమ్మాయ్?"

"బైపీసీ దానికి ఇష్టం....అయితే...." సదానందమూర్తి అనుమానిస్తూ ఆగాడు.

"ఏం? పర్సెంటేజీ చాలలేదా?"

"పర్సెంటేజీ అలావుంచండి....బిల్డింగ్ ఫండట.... చాలా అడుగుతున్నారు...."

"ష్యూర్....బిల్డింగ్ ఫండ్....యస్.....డొనేషన్లూ వున్నాయా కొంపదీసి?" కైలాసరావు నవ్వుతూ అడిగాడు.

"ఇస్తే....వుంటాయిలెండి! ఆరేళ్ళుగా సాగాలేకుండా ఆరుమందికోసం బిల్డింగ్ ఫండ్ ఇస్తూనేవచ్చాను. బిల్డింగేమో అలాగే వుంది. ఈసారి ప్రిన్సిపాల్ ససేమిరా ఒప్పుకోవట్లేదు. మనకేమో శక్తిలేదాయె...." సదానందమూర్తి నీరసంగా అన్నాడు.

"తప్పదుగా! పదండి. మావాడు ఎనిమిదింటికే వచ్చేశాడు. అదుగో వరండాలోంచీ వస్తున్నాడు....వస్తా" కైలాసరావు అదరాబాదరా వెళ్ళిపోయాడు.

సదానందమూర్తి గేటుదాటేడు. సువర్చల అతని వెనకే నీరసంగా అడుగులేస్తూంది. "ప్రిన్సిపాల్ గారు రెండొందలకి వొప్పుకుని వుంటే బాగుండేది...."

సదానందమూర్తి చిన్నగా నవ్వాడు. "పదివందలు అడిగే వ్యక్తి రెండువందలకి ఎలా దిగుతాడు? ఊ.... ఇంటికెళ్ళి అమ్మతో ఆలోచిద్దాం...."

సువర్చల మౌనంగా తండ్రిని అనుసరించింది.

"మూర్తిగారూ...."

సదానందమూర్తి ఆగి, వెనక్కి తిరిగాడు. దగ్గరగా నించున్న అపరిచిత వ్యక్తిని ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

మైనూర్ సిల్క్ పైజామా, మైనూర్ సిల్క్ జుబ్బా. పొడుగాటి బలిష్టమైన ఆకారం. వంకీల జుట్టు, పొడుగాటి ముక్కు. చుక్కల్లా మెరుస్తున్న కళ్ళు. సన్నటి మీసాలు. అతని భుజానికి గుడ్డసంచీ వేళ్ళాడుతోంది. తనవేపు అర్థంకానట్టు చూస్తున్న సదానందమూర్తినీ, సువర్చలనీ అతను చిరునవ్వుతో చూస్తున్నాడు.

"ఎవరు?" సదానందమూర్తి ప్రశ్నించాడు. "మిమ్మల్ని ఎప్పుడూ చూడలేదు...."

"ఇప్పుడు చూస్తున్నారుగా! చాలు!" అతను నవ్వుతూ అన్నాడు. "బిల్డింగ్ ఫండ్ చెల్లించే శక్తి లేక అమ్మాయిని కాలేజీలో చేర్పించకుండా వెళ్ళిపోతున్నారు...."

"మీకెలా తెలుసు?" సదానందమూర్తి ఆశ్చర్యంతో అడ్డుతగిలాడు.

"మీరూ మీ అమ్మాయీ, మీరూ మీ మిత్రుడూ మాట్లాడిందంతా మీ ముగ్గురికి మాత్రమే వినిపించలేదు!" అతను నవ్వుతూ అన్నాడు.

సదానందమూర్తి అయోమయంగా చూశాడు. "ఇంతకీ మీరెవరు?"

"అయామ్ విద్యాసాగర్."

"నన్నెందుకు పలకరించారు? మీకేం కావాలి?"

విద్యాసాగర్ చిన్నగా నవ్వాడు. "నాకు కావాల్సింది యేమీలేదు. మీకు కావాలి: మీ అమ్మాయికి

కాలేజీలో సీటు!"

"కావచ్చు. అదంతా మీకెందుకు?" సదానందమూర్తి కంఠంలో చిరాకు లీలగా ధ్వనించింది.

"మీ అశక్తతను దండోరా వేయడానికి కాదు! మూర్తిగారూ. ఆ చెట్టుకిందికి వెళ్దాం ....అంతా చెప్తాను..." అంటూ విద్యాసాగర్ రోడ్డుకి అటువేపున్న చెట్టువేపు అడుగులు వేయసాగేడు.

"నాన్నా.... వెళ్దామా...." విద్యాసాగర్ మాటలకి ఆశ్చర్యంలో మునిగిన సువర్చల సందేహిస్తూ తండ్రిని అడిగింది.

"ముక్కూ మొహం తెలీనివాళ్ళతో దేనికి? రా తల్లీ వెళ్దాం...." సదానందమూర్తి నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడు.

"అదికాదు నాన్నా...."

విద్యాసాగర్ గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. నాలు గంగల్లో వాళ్ళిద్దర్నీ సమీపించాడు. అతని కళ్ళు తీక్షణంగా సదానందమూర్తి మొహంలోకి చూశాయి.

"మూర్తిగారూ, నేను మీలాంటి మనిషిని; సభ్య మానవుణ్ని. మీ దేశంవాణ్ని. పైగా మీ రాష్ట్రంవాణ్ని! ముక్కూ మొహం తెలీదంటారేం?"

సదానందమూర్తి కళ్ళు చిట్లించాడు. "కావచ్చు మీ పేరు కూడా నాకు యిప్పుడు తెలిసివుండొచ్చు. అయినా మీరు అపరిచితులే!"

"అయితే రండి! ఆ పచ్చని చెట్టుకింద పరిచయం పెంచుకోండి!" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ అన్నాడు. తన వేపు చూసి నవ్వుతున్న సువర్చల కళ్ళల్లోకి కళ్ళతో నవ్వాడు.

సువర్చల చెయ్యి సదానందమూర్తి ముంజేతిని పట్టు

ఉంది. "ప్లీజ్.... నాన్నా...." అంటూ విద్యాసాగర్ పట్టుకున్న చెయ్యి కదిలింది.

* * *

"చెప్పండి...." చెట్టుకింద నిలబడ్డ సదానందమూర్తి అన్నాడు.

చెట్టు బోదెకి వీపు ఆన్చి, వాలుగా నించున్న విద్యాసాగర్ అతన్ని తదేకంగా చూశాడు. "మూర్తిగారూ, సువర్చల కోసం—వి మీన్—సువర్చల సీటు కోసం, బిల్డింగ్ ఫండ్ నేను చెల్లిస్తాను...."

"థాంక్స్! తమకు ఆ శ్రమ అక్కర్లేదు!" సదానంద మూర్తి చురుగ్గా అన్నాడు.

సువర్చల యిద్దర్నీ అయోమయంగా చూస్తోంది.

"మూర్తిగరూ...."

"మిస్టర్ విద్యాసాగర్, అయాం సారీ! నా కూతురి ఫీజు చెల్లించలేకపోతే, నేను దాని చదువు మానిపించేస్తాను. కానీ, అడుక్కుతినను!"

విద్యాసాగర్ చెట్టు బోదెనుంచీ దూరంగా జరిగి, సదానందమూర్తి దగ్గరగా నిటారుగా నించున్నాడు. అతని మొహంలోకి తీక్షణంగా చూశాడు. "మూర్తి గారూ, మీరు నన్ను అడుక్కున్నారా?"

"లేదు...."

"అయితే ఎందుకలా అన్నారు?"

"అడక్కపోయినా, ఇతర్లు ఇచ్చేది పుచ్చుకుంటే అడుక్కుతిన్నట్టే లెక్క!"

విద్యాసాగర్ అతని మొహంలోకి నవ్వుతూ చూశాడు. "మీ లెక్క పూర్తిగా తప్పు! జీవితమంతా

తప్పుడు లెక్కలు వేసుకుంటూ వచ్చారు గనుకనే ఇవాళ మీ ఏడో సంతానమైన సువర్చల కోసం బిల్డింగ్ ఫండ చెల్లించలేకుండా వున్నారు!"

సదానందమూర్తి ముఖం కొద్దిగా ఎర్రబడింది. "వాట్ డూ యూ మీన్?"

"మాటవరసకి, ప్రభుత్వం మీ కూతురి తరఫున బిల్డింగ్ ఫండ్‌కి వెయ్యి రూపాయలు చెల్లిస్తానంటుందనుకోండి. అప్పుడూ యిలాగే మీరు 'నో ధాంక్స్!' అంటారా?"

"ప్రభుత్వం అలాంటి పని చేయాలే గానీ, ఎందుకు వద్దంటాను?" సదానందమూర్తి వెంటనే అన్నాడు. "అసలు ఆ ఫండునే ప్రభుత్వం రద్దు చేయొచ్చుగా?"

"అదలా వుంచండి. ప్రభుత్వం చెల్లిస్తానంటే మీరు వద్దనరు. ఎందుకో చెప్పగలరా?" విద్యాసాగర్ ప్రశ్నించాడు.

"అది ప్రభుత్వ ధనం గనక!"

"ప్రభుత్వ ధనం అంటే, నిజంగా ఎవరిది?" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ ప్రశ్నించాడు.

"....ప్రజలది...." సదానందమూర్తి మెల్లిగా అన్నాడు.

విద్యాసాగర్ చిన్నగా నవ్వాడు. "యూ ఆర్ కరెక్ట్. ప్రజల ధనాన్ని ప్రజలు ఎన్నుకున్న ప్రభుత్వం యిస్తే 'వద్దు' అనని మీరు ఎవడో విద్యాసాగర్ — ప్రజల్లో ఒకడు — యిస్తానంటే యెందుకు వద్దంటున్నారు?"

సదానందమూర్తి కళ్ళద్దాల గుండా ఆశ్చర్యంగా, అయోమయంగా చూశాడు.

"మీ లెక్క తప్పని ఇప్పుడు ఒప్పుకుంటారా?" విద్యా

సాగర్ నవ్వుతూ అడిగాడు.

"అది....అది....వేరే సంగతి...."

"మూర్తిగారూ, భేషజానికి పోకండి. నన్ను తోడ్పడనివ్వండి...."

"మా అమ్మాయికోసం డబ్బు చెల్లిస్తే మీ కేమిటి లాభం?" సదానందమూర్తి ప్రశ్నించాడు.

"మీ అమ్మాయికోసం మీరు దుకాణంలో నోట్ బుక్స్ కొంటున్నారు. అదే సమయానికి లెక్కల నోట్ బుక్ కొనబోతున్న ఒక కుర్రాడు పావలా తక్కువ ఇచ్చాడు. కొట్టతను పుస్తకం లాక్కుని కుర్రాడి చిల్లర కుర్రాడికి పారేశాడు. పావలా లేదన్నాడు కుర్రాడు దీనంగా. మీరు జుబ్బా జేబులోంచి పావలా తీసి కుర్రాడికిచ్చి, పుస్తకం కొనుక్కొమ్మంటారు. ఆ కుర్రాడికి పావలా ఇవ్వడంవల్ల మీ కేమిటి లాభం?"

ప్రశ్నించి, నవ్వుతున్న విద్యాసాగర్ ముఖంలోకి సదానందమూర్తి క్షణకాలం తదేకంగా చూశాడు. సువర్చల కాటుక కళ్ళు రెప్పపాటు లేకుండా విద్యాసాగర్ నే చూస్తున్నాయి.

సదానందమూర్తి మొహంమీద మెల్లిగా చిరునవ్వు ప్రత్యక్షమైంది. "ఆల్ రైట్, మిస్టర్ విద్యాసాగర్, మీ భావం నాకు బోధపడింది....మీరు చెల్లించే డబ్బు నేను యెప్పుడు తిరిగివ్వాలి?"

"నేను యిస్తోంది అప్పుకాదు; విరాళం!" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ అన్నాడు. "చదువుకోవాలని తహతహలాడుతున్న సువర్చలకి చేతనయినంత చేయూత ఇస్తున్నా; అంతే!"

"అయినా నేను మీ ఋణం తీర్చుకోవాలి. లేకపోతే

నాకు తృప్తిగా వుండదు!" సదానందమూర్తి ఉద్రేకంతో అన్నాడు.

"యస్, అంకుల్! మేం మీ ఋణం తీర్చుకోవాలి!" సువర్చల మెరిసే కళ్ళతో అంది.

విద్యాసాగర్ ఆమె కళ్ళల్లోకి నవ్వుతూ చూశాడు. "ఓకే.... నా ఋణం తీర్చుకోవాలంటే మీ రిద్దరూ కలిసి ఒక పని చేయాలి...."

"చెప్పండి! యేమిటి?" సువర్చల ఉత్సాహంగా అడిగింది.

విద్యాసాగర్ తన చూపుల్ని సదానందమూర్తి వైపు మళ్ళించాడు. "మూర్తిగారూ, బిల్డింగ్ ఫండ్ చెల్లించే శక్తిలేని విద్యార్థినీ విద్యార్థుల్ని మరో ముప్పైమందిని నా దగ్గరకు తీసుకురండి!"

"వాట్?...." సదానందమూర్తి నమ్మలేనట్లు అరిచాడు.

"అంకుల్....రియల్లీ?" సువర్చల కీచుగా అంది.

"విద్యార్థులు చెల్లించే ఫండ్‌తో అభివృద్ధి చెందుతున్న ఆ కాలేజీ బిల్డింగ్ మీద ఒట్టు!" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ అన్నాడు. "మిస్టర్ విద్యాసాగర్....అంత మందికీ....అంతమందికీ బిల్డింగ్ ఫండ్ చెల్లిస్తారా?" సదానందమూర్తి ఆశ్చర్యంతో ప్రశ్నించాడు.

"అఫ్‌కోర్స్."

సదానందమూర్తి విద్యాసాగర్‌కి మరికొంచెం దగ్గరగా జరిగాడు. అతని మొహంలోకి ఆవేశంతో చూశాడు. "ఇప్పుడు చెప్పండి: మిస్టర్ విద్యాసాగర్, మీ రెవరు?"

విద్యాసాగర్ చిన్నగా నవ్వాడు.

"చెప్పండి! మీరెవరు? మీ పూర్వీకులు జమీం దార్లా?" సదానందమూర్తి మళ్ళీ అడిగాడు.

విద్యాసాగర్ పకపకా నవ్వాడు. "మిస్టర్ మూర్తీ, ఏడేడు పధ్నాలుగు తరాలదాకా నా పూర్వీకు లెవరికీ జానెడు జమీను కూడా లేదు! నేను మామూలు, నేల బారు మనిషిని!"

"అయితే....ఇంతమందికీ....అంత పైకం...."

విద్యాసాగర్ రెండు చేతుల్నీ తన ఛాతీమీద మడత పెట్టుకున్నాడు.

"ఈ మధ్యే ఆవిర్భవించిన 'విద్యార్థి సంక్షేమ సమాఖ్య'కు నేను ప్రెసిడెంటుని; కార్యదర్శిని, కోశాధి కారిని!"

సదానందమూర్తి అర్థమైనట్లు బుర్ర ఆడించాడు. "విద్యార్థులకి సంబంధించి ఏవేవో సంఘా లున్నట్టు తెలుసు. అయితే ఈ సంక్షేమ సమాఖ్య గురించి విన లేదు....కార్యస్థానం ఎక్కడుంది?"

"సంక్షేమానికి అర్హులైన విద్యార్థులు ఎక్కడుంటే అక్కడే నా కార్యస్థానం వుంటుంది!"

"ఓకే....విద్యాసాగర్ గారూ....మీతో యెంతో చర్చించాలని వుంది. అదంతా తరవాత చూద్దాం.... అమ్మాయీ నేనూ వెళ్ళి స్టూడెంట్స్‌ని తీసుకొస్తాం... అన్నట్టు....ఎలాంటివాళ్ళని సెలెక్టు చేయాలి....జాతి, మతం...."

"మన జాతి అవుతే చాలు!" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"మన జాతి....అంటే మేం " సదానందమూర్తి సందేహిస్తూ ఆగి, ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"మిస్టర్ మూర్తీ, మీ జాతీ, మీ మతం యేమిటో నాకు తెలీదు. నాది యేమిటో మీకు తెలియాల్సిన అవసరంలేదు. మన జాతికి—అంటే—మానవజాతికి చెందిన బీద విద్యార్థినీ విద్యార్థుల్ని జాగ్రత్తగా సెలెక్ట చేయండి ..."

"నాకు, అలాంటి పూర్ స్టూడెంట్స్ చాలామంది తెలుసు!" సువర్చల హుషారుగా అంది.

"గుడ్!" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ అన్నాడు. "గో అండ్ హెల్ప్ యువర్ ఫాదర్! మూర్తిగారూ, స్టూడెంట్స్నీ, వాళ్ళ పేరెంట్స్నీ—ఎంతమంది అయినా ఫర్వాలేదు—గంటలోగా మీ ఇంటికి తీసుకురండి. నేను అక్కడ మిమ్మల్ని కలుసుకుంటాను."

సదానందమూర్తి అతన్ని సందేహిస్తూ చూశాడు. "మా యిల్లు.... మీకు.... తెలీదు ...."

"తెలుసుకొన్నాను! వెళ్ళిరండి."

2

స్వింగ్ డోర్స్ తోసుకుని విద్యాసాగర్ గదిలోకి జొరబడ్డాడు. గోడవారగా వున్న టేబుల్ వెనక తిరుగుడు కుర్చీలో కూచున్న వ్యక్తి, ప్రిన్సిపాల్ అతనివైపు చూడలేదు. తన ముందు కూచున్న వ్యక్తి చెప్తున్నదాన్ని వింటున్నాడు.

"....అంచేత—మీరు దయ చూపించాలి. వెయ్యి రూపాయలు కట్టే స్థితిలో లేను. మూడు వందలు...."

"లాభంలేదు! అయిదువందల రూపాయల కేసులూ వాపసు వెళ్ళిపోయాయి. మీరొకటి అర్థం చేసుకోవాలి. మీ లాంటి పేరెంట్స్ యిచ్చేదంతా ఇటుకలూ, సిమెంటూగా మారి చక్కటి బిల్డింగ్ తయారవుతుంది.

ఈ వాడు మనం నిర్మించే భవనం రేపు—ముందు తరాల వాళ్ళకి పనికొస్తుంది. మీ పిల్లలే చక్కగా, రెండు పూటలా చదువుకుంటూరు తగినంత అకామిడేషన్ లేక పోతే, విద్యార్థుల సంఖ్య పెరుగుతూపోతే ఒంటిపూట క్లాసులు నడపడం తప్పనిసరవుతుంది. ఉదయం కాలేజీకి వచ్చినవాళ్ళు మధ్యాహ్నం నుండీ రోడ్లమ్మట బలాదూరు తిరుగుతారు. సింగిల్ సెషన్ మూలంగా మీ పిల్లలు పాడైపోతారని మీరే తరువాత బాధపడతారు. అంచేత ...."

"మీరు చెప్పేదంతా నిజమే; కాదను, కానీ శక్తి వుండాలిగా? దయచేసి ...."

"అల్ రైట్ మీ శక్తికొద్దీ ఇవ్వండి. నా శక్తికొద్దీ ఆర్ట్సులో సీటు ఇస్తాను!" ప్రిన్సిపాల్ పీతాంబరం నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడు.

"ఆర్ట్సా... ....మా వానికి బైపీసీ కావాలి........ ఎలాగో ...."

"మీ మాటేగానీ. నా మాట అర్థం చేసుకోరేం? అందరికీ బైపీసీ. ఎమ్పీసీ— ఇవే కావాలి? ఆర్ట్స్ కేమిటండీ? డిమాండ్ బాగా వున్నవే అందరికీ కావాలి! కానీ మీ ఊళ్ళో, మీ కొడుకులకీ, మనవళ్ళకీ, ముని మనవళ్ళకీ ఉపయోగపడే కాలేజీ భవనం కట్టడానికి పైసా ఇవ్వరు!"

విద్యాసాగర్ స్ప్రింగ్ డోర్‌ని లోపలికి లాగి, వరండా లోకి తొంగిచూసి, తల ఆడించాడు. తలుపుని వదిలేసి కొంచెం దూరంగా జరిగాడు. క్షణంలో చాలామంది స్టూడెంట్స్ రామదండులా లోపలికి జొరబడ్డారు.

చప్పుడు ప్రిన్సిపాల్ పీతాంబరం దృష్టిని లాగింది.

అతను చిరాకుగా కుర్రాళ్ళనీ, అమ్మాయిల్నీ చూశాడు.

"వాటీజ్ దిస్? వరండాలో కెళ్ళండి. ఒక్కొక్కరే రండి! గో ఔట్!"

విద్యాసాగర్ టేబుల్ దగ్గరగా నడిచాడు. ప్రిన్సిపాల్ మొహంలోకి నవ్వుతూ చూశాడు.

"ప్రిన్సిపాల్ గారూ, వాళ్ళందరినీ నేనే తీసుకొచ్చాను...."

"ఎవరు మీరు?" ప్రిన్సిపాల్ కళ్ళద్దాలగుండా విసుగ్గా చూశాడు.

"నా పేరు విద్యాసాగర్."

"మీకు ఏం కావాలి?"

"ఈ నలభైనలుగురు స్టూడెంట్సూ అడ్మిషన్ కోరారు. బిల్డింగ్ ఫండ్ చెల్లించలేని కారణంగా వాళ్ళకి సీట్లు దొరకలేదు. అంచేత...."

"ఆ నలభైచిల్లర మంది మీకేమవుతారు?"

విద్యాసాగర్ చిరునవ్వు నవ్వాడు. "ఏమీ అవరు!"

"అయితే ఎందుకు తీసుకొచ్చారు?"

"అడ్మిట్ చేయడానికి!"

"మ్యాచింగ్ గ్రాంట్ సమకూర్చకపోతే ప్రభుత్వం పైసా ఇవ్వదు. ఈ బిల్డింగ్ ఏడాదేడాదికీ చిన్నగా అయిపోతుంది! అందుకే బిల్డింగ్ ఫండ్ విషయంలో ఖచ్చితంగా వ్యవహరించాలని 'కాలేజీ బోర్డు' నిశ్చయించింది. బిల్డింగ్ ఫండ్ చెల్లిస్తేగానీ సీట్లు దొరకవు...."

"అదంతా వాళ్ళ పేరెంట్సుకి ఎప్పుడో చెప్పారు, మీరు!" విద్యాసాగర్ అడ్డొస్తూ అన్నాడు.

"అయితే మళ్ళీ ఎందుకొచ్చారు? అందర్నీ మూకుమ్మడిగా కూడదీసుకుని అగడం చేయడానికి వచ్చారా?"

ప్రిన్సిపాల్ దబాయింపుగా అడిగాడు.

"అగడం చేయడానికి కాదు; వీళ్ళందర్నీ అడ్మిట్ చేయడానికి!" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"సారీ....లాభంలేదు. ఒక్కొక్కరుగా వచ్చినా, అందరూ ఒక్కటిగా వచ్చినా నేనేం చేయలేను. అయామ్ హెల్ప్‌లెస్!" అంటూ ప్రిన్సిపాల్ తన యెదురుగా యింకా కూచునే వున్న వ్యక్తి వేపు విసుగ్గా చూశాడు. "ఏదో త్వరగా తేల్చండి! అవతల మాకు బోల్డంత కామాటం...."

విద్యాసాగర్ లాగిన కుర్చీచప్పుడు ప్రిన్సిపాల్‌కి అడ్డు తగిలింది. విద్యాసాగర్ కుర్చీలో కూచున్నాడు. ముందుకు వాలి, రెండు మోచేతుల్నీ టేబుల్ మీద ఆన్చుకున్నాడు. బట్టతలతో గుండ్రంగా టేబులు మీదున్న గ్లోబులా అవుపిస్తున్న ప్రిన్సిపాల్ మొహంలోకి నిదానించి చూశాడు.

"ప్రిన్సిపాల్ గారూ, అతనూ మీరూ యెంతసేపట్నుంచీ కబడీ ఆడుతున్నారో నాకు తెలీదు; ఇద్దరి మధ్యా బేరం కుదరదని మాత్రం తెలుసు! అంచేత, నేను తీసుకువచ్చిన నలభైనలుగుర్నీ, ఇతని కొడుకునీ— మొత్తం నలభైఅయిదు మంది స్టూడెంట్స్‌ని మీరు వెంటనే అడ్మిట్ చేసుకుంటారు...."

ప్రిన్సిపాల్ పీతాంబరం నుదురుమీద నిలువుగా, అడ్డంగా—కొత్తపాలేరు వంకర టింకరగా దున్నిన పొలంలో నాగేటి చాళ్ళలా—గీతలు పడ్డాయి. "అది చెప్పడానికి మీరెవరు?"

ఉరిమి చూస్తున్న ప్రిన్సిపాల్ కళ్ళల్లోకి విద్యాసాగర్ చిరునవ్వుతో చూశాడు. "వాళ్ళందరి తరఫునా

మీ బిల్డింగ్ ఫండ్ చెల్లించే 'కాణి కాణి పోవకుణ్ని!"

"వాట్? ఏమిటీ!" ప్రిన్సిపాల్ అర్థం కానట్టు చూస్తూ అరిచాడు.

విద్యాసాగర్ తన వెనగ్గా నుంచున్న విద్యార్థినీ విద్యార్థుల గుంపుని ఎడంచేత్తో చూపించాడు. "వీళ్ళు చెల్లించాల్సిన బిల్డింగ్ ఫండ్ చెల్లించడానికి వచ్చిన వ్యక్తిని!..."

ప్రిన్సిపాల్ పీతాంబరం కళ్ళద్దాల్ని తీసేశాడు. ఎర్రగా వున్న ఎడమకంటినీ మామూలుగా వున్న కుడికంటినీ వేళ్ళతో ఒకసారి రుద్దుకున్నాడు. పెన్ స్టాండ్ మీద జాగ్రత్తగా మడతపెట్టి వుంచిన తెల్లటి గుడ్డతో కళ్ళద్దాల్ని పాలిష్ చేశాడు. అంతసేపూ విద్యాసాగర్ మొహంమీదే వున్న కళ్ళకి అద్దాల సహాయాన్ని అందించాడు. సాలోచనగా బుర్రని రుబ్బురోలులా ఊగించాడు.

"ఐసీ....అంటే...."

"వీళ్ళంతా ఇంటర్ ఫస్టియర్‌లో అడ్మిషన్ కోరుతున్నారు. ఒక్కొక్కరు చెల్లించాల్సిన బిల్డింగ్ ఫండ్ మొత్తం యెంత?" విద్యాసాగర్ నిర్లక్ష్యంగా ప్రశ్నించాడు.

"ఇంటర్ స్టూడెంట్స్ వెయ్యేసి రూపాయలు ఇవ్వాలని నిశ్చయించాం....మీరు...."

"వెయ్యి రూపాయలు మొత్తం బాగాలేదు. ఒక్కొక్కరికి వెయ్యినూటపదహార్లు నేను చెల్లిస్తాను. వాళ్ళందర్నీ వెంటనే అడ్మిట్ చేసే యేర్పాట్లు చేయండి" విద్యాసాగర్ అడ్డు తగుల్తూ అన్నాడు.

ప్రిన్సిపాల్ పీతాంబరం నమ్మలేనట్లు చూశాడు.

కళ్ళద్దాలను తీయబోయి, మానుకున్నాడు.

"యొవర్ గుడ్ నేమ్?...."

"ఇందాకే చెప్పాను: విద్యాసాగర్."

"మిస్టర్ విద్యాసాగర్, ఇంతకీ మీరెవరు?"

"అది మనకి అనవసరము.........త్వరగా వీళ్ళ పని చూడండి!"

"అఫ్‌కోర్స్....అంతమంది కోసం అంత మొత్తాన్ని పే చేస్తున్న మీరెవరో తెలుసుకోవాలనీ....ఈ ఊళ్ళో యింతవరకూ మిమ్మల్ని చూడలేదు....మీరు....మీరు.... ఎవరు....?" ప్రిన్సిపాల్ ఆగుతూ, ఆగుతూ అన్నాడు.

"మీకు నేను చెల్లించే బిల్డింగ్ ఫండ్ కావాలా? నా పేరూ, ఊరూ, కులమూ, గోత్రమూ కావాలా?" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ ప్రశ్నించాడు.

ప్రిన్సిపాల్ అతి ప్రయత్నంమీద పళ్ళికిలించాడు. "అఫ్....కోర్స్...." అంటూ కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు. బంట్రోతు లోపలికి వచ్చాడు. గుమాస్తాని పిలవమని ఉత్తరువిచ్చి, ప్రిన్సిపాల్ కుర్చీలో ముందుకి జరిగాడు.

తన ప్రక్క కుర్చీలో శిలావిగ్రహంలా కూచున్న వ్యక్తిని విద్యాసాగర్ తలతిప్పి చూశాడు. "వెళ్ళి మీ అబ్బాయిని పట్టుకురండి!"

అతను ఆదరాబాదరా పైకి లేచాడు. "తమరు.... యెవరో గానీ, చాలా పెద్ద సహాయం చేస్తున్నారు. మీ ఋణం...."

"మొదట కన్నందుకు మీ కొడుకు ఋణం తీర్చుకోండి....! వెళ్ళండి....!" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

అతను పంచె ఎగబట్టుకుని ఆదరాబాదరా గుమ్మంవేపు

పరుగెత్తాడు.

విద్యాసాగర్‌ని మళ్ళీ యేదో అడగబోతున్న ప్రిన్సిపాల్‌ని, లోపలికి వచ్చిన గుమాస్తా రాక ఆటకా యించింది.

“పిలిచారా, సార్” గుంపుగా వున్న స్టూడెంట్స్‌ని కంగారుగా చూస్తూ గుమాస్తా ప్రశ్నించాడు.

“చూడు సుబ్బరత్నం, విద్యాసాగర్ గారు వీళ్ళందరికీ బిల్డింగ్ ఫండ్ చెల్లిస్తున్నారు. అందరికీ సీట్లిచ్చెయ్!” అంతనుంది తరఫునా డబ్బు చెల్లించబోతున్న విద్యా సాగర్‌ని గుమస్తా సుబ్బరత్నం కొత్తరకం పిచ్చివాణ్ణి చూస్తున్న పిచ్చాసుపత్రి డాక్టర్లా చూశాడు. మెల్లిగా చూపుల్ని ప్రిన్సిపాల్ వైపు మళ్ళించాడు.

“మీరు ఘంటా ఆలస్యంచేస్తే వీళ్ళందరి పేరెంట్సు నలభైఅయిదుగురూ — ఇక్కడికి వచ్చేస్తారు!” విద్యా సాగర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“సుబ్బరత్నం వెళ్ళవయ్యా. రాఘవయ్య హెల్ప్ కావాలంటే తీసుకో. జాగ్రత్తగా లెక్కెట్టి పైకం తీసుకో. వెయ్యికాదు; విద్యాసాగర్ గారు నూటపదహార్లు కలిపారు. సులక్షణమైన మొత్తం. ఆ రేటున నలభై అయిదుగురికి ఎంతా?”

సుబ్బరత్నం తలకొద్దిగా పైకెత్తి ప్రిన్సిపాల్ వెనక గోడకి వేళ్ళాడుతున్న శ్రీనివాసరామానుజం ఫోటోని చూస్తూ లోపల్లోపలే హెచ్చవేత వేస్తున్నట్టు నటించ సాగేడు.

విద్యాదాదర్ సంచిలోంచి వందరూపాయల నోట్ల కట్టల్ని తెసి టేబుల్ మీద నిర్లక్ష్యంగా పడేశాడు. గుడ్లు పెళ్ళగించి చూస్తున్న ప్రిన్సిపాల్‌ని నవ్వుతూ

చూశాడు.

“అది యాభై వేలు. నలభైఅయిదు వెయ్యిమాట పదహార్లు యాభై వేలా రెండువందలా ఇరవై....తీసుకోండి....” అంటూ జుబ్బా జేబులోంచి పర్సుతీశాడు. పర్సులోంచి రెండు వందరూపాయలనోట్లనీ, ఒక ఇరవై రూపాయల నోటునీ తీసి టేబుల్ మీద పరేశాడు.

“థాంక్స్ ” అంటూ ప్రిన్సిపాల్ నోట్లకట్టల్ని బొత్తిగా పెట్టాడు. సుబ్బరత్నంవైపు ఉత్సాహంగా చూశాడు, “చూసుకోవయ్యా. జాగ్రత్తగా లెక్కెట్టుకో. జాగ్రత్తగా కాలేజీ బిల్డింగ్ ఫండ్ ఎకౌంట్‌లో జమ చేసెయ్. పనికాగానే పాస్ బుక్ నాకు చూపించు....”

సుబ్బరత్నం చూపుడువేలిని నాలుకమీద అద్ది నోట్లు లెక్కించడం ప్రారంభించాడు.

“అబ్బాయిలూ, అమ్మాయిలూ మీరంతా వరండాలో నుంచోండి. ఇతను ఒక్కొక్కర్నే పిలుస్తాడు” ప్రిన్సిపాల్ స్టూడెంట్స్‌ని ఆదేశించాడు.

విద్యాసాగర్ తలతిప్పి, కదలకుండా నించున్న స్టూడెంట్స్‌ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. అందరి మొహాలూ మెరుస్తున్నాయి. సువర్చల మొహం మరీ! “ప్రిన్సిపాల్ గారు చెప్పినట్టు చేయండి. కాసేపట్లో నేను వస్తాను.”

స్టూడెంట్స్ నవ్వుమొహాల్తో కదిలారు. ప్రిన్సిపాల్ విద్యాసాగర్ వైపు చూశాడు.

“మిస్టర్ విద్యాసాగర్, యూ ఆర్ జనరస్! యూ ఆర్ గ్రేట్! అపరిచితులైన విద్యార్థులకోసం అరలక్ష ఖర్చుచేస్తున్న మీలాంటి వాళ్ళు దేశంలో చాలా అరుదు. ప్లీజ్ టెల్ మీ, హూ ఆర్ యూ?”

"విద్యార్థి సంక్షేమ సమాఖ్య ఫౌండర్ ప్రెసిడెంట్ ని."

• • •

తన ఇల్లున్న సందు మలుపు తిరగబోతూ సువర్చల తటాలున ఆగింది. ఆశ్చర్యంతో, ఆనందంతో ఆమె కళ్ళు విచ్చుకున్నాయి.

రోడ్డువారగా చిరునవ్వుతో నుంచున్న అతనివైపు జోరుగా అడుగులేసింది. విద్యాసాగర్ ఆమెకి తెల్లటిపళ్ళు చూపించాడు.

"సీటుమీద కూచున్నావా?" నవ్వుతూ అడిగాడతను.

"మిమ్మల్ని తలుచుకుంటూ కూచున్నా, అంకుల్!" సువర్చల నవ్వింది.

"కంగ్రాట్స్!"

"కంగ్రాట్సూ, థాంక్స్యూ—అన్నీ మీకే చెప్పాలి అంకుల్!"

జవాబుగా అతను నవ్వాడు.

"అంకుల్ ...."

"యస్, యంగ్ లేడీ?"

"చీకూ చింతా లేకుండా అంతడబ్బు మా అందరి కోసం కట్టేశారు! అంత డబ్బు మీకెక్కడిది అంకుల్? సమాఖ్యకి పెద్ద ఎత్తున విరాళాలు పోగుచేశారా?" సువర్చల కుతూహలంగా అడిగింది.

"ఏం?"

"టైప్ నేర్చుకుంటున్నాను. పూర్తయ్యాక జాబ్ టైపింగ్ ప్రారంభించి, సంపాయించిందాంట్లో సగం సమాఖ్యకి రెగ్యులర్ గా డొనేట్ చేయాలనుకుంటు

న్నాను!" సువర్చల కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి.

"గుడ్ కిడ్!" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ అన్నాడు. "డోంట్ బాదర్. నేను విరాళాలు వసూలు చేయను!"

సువర్చల ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "అయితే.... అంత డబ్బు వ్యాపారం చేస్తున్నారా?"

"ఆ."

"ఏ వ్యాపారం?"

సువర్చల కళ్ళల్లోని కుతూహలాన్ని విద్యాసాగర్ చిరునవ్వుతో చూశాడు. "డబ్బు!"

సువర్చల అర్థంకానట్టు చూసింది. "అంటే....?"

"డబ్బు వ్యాపారం!" విద్యాసాగర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

సువర్చల అతనితో శృతికలిపింది. "అంకుల్......... కాలేజీ ముందూ, చెట్టుకిందా, మీకోసం చూశాం...."

"దేనికి?"

"అందరం మీకు కృతజ్ఞతలు చెప్పుకోవాలనుకున్నాం. మీరు అవుపళ్ళేదు. అంతా నిరాశగా వెళ్ళిపోయారు. అయితే, అయాం లక్కీ!"

విద్యాసాగర్ గులాబిరంగు వోణీ కప్పిన ఆమె భుజం మీద తన కుడిచేతిని వేశాడు. ఆమె విశాల నేత్రాల్లోకి తదేకంగా చూశాడు. "నాకు కృతజ్ఞత చెప్పుకునే పద్ధతి ఒకటి వుంది. అదేమిటో చెప్తాను. చేస్తావా?"

"తప్పకుండా, అంకుల్. చెప్పండి!"

విద్యాసాగర్ ఆమెకి ఇంకొంచెం దగ్గరగా జరిగాడు. అటూ, ఇటూ చూశాడు. తగ్గు స్వరంలో చెప్పడం ప్రారంభించాడు. వింటున్న సువర్చల ముఖం ఉద్రేకంతో ఎర్రబడసాగింది....

3

జీపు గేటుముందు ఆగింది. అతను కిందికి దిగాడు. కాస్సేపట్లో ఆమె వెనకవైపునుంచీ కిందికి దిగి, అతనివేపు నడిచింది. ఆమె భుజానికి వ్యానిటీబాగ్ వేళ్ళాడుతోంది. ఎడంచేతిలో దళసరిగా వున్న ఫైలుంది. ఆమె ఎడం చేతికి చిన్న రిస్టువాచీ వుంది. కుడిచేతికి గాజులు లేవు. అతనికి కొద్దిదూరంలో, భయభక్తులతో నిలబడిందామె. ఆమె చూపులు గేటువైపు తిరిగి నుంచున్న అతనిమీదే వున్నాయి.

పొడుగాటి ఆకారం. షార్క్ కలర్ సూటు. నిగనిగ లాడుతున్న బూట్లు. అతని క్రాపు గాలికి రెపరెపలాడు తోంది.

సిల్కు పంచా, జుబ్బా ధరించిన భారీ వ్యక్తి గేటు వైపు జోరుగా వస్తున్నాడు.

“గుడ్ మార్నింగ్, సార్! రండి; దయచేయండి. ఫోన్లో చెప్పిన టైముకి ఠంచనుగా వచ్చేశారు!” అన్నాడతను.

“నమస్తే” అంటూ సూటు వ్యక్తి జీపువైపు తిరిగాడు.

“అచ్ఛా! నువ్వెళ్ళవోయ్. సబ్ కలెక్టర్ గారికి థాంక్స్ చెప్పు....”

జీపు డ్రైవరు వినయంగా చూశాడు. “మళ్ళీ ఎన్ని గంటలకి రమ్మంటారు సార్?”

“మళ్ళీ రావొద్దు. క్యాంప్ వెళ్ళాలన్నాడు అనిల్ కుమార్. పని ముగించుకుని రాత్రికి కలుసుకుంటానని ఆయనకి చెప్పు. వెళ్ళిరా.”

“అలాగే సార్. వస్తాను సార్. నమస్కారం సార్!” డ్రైవర్ వినయవిధేయతల్ని తనరూపంలో చూపించి,

వైపు వెళ్ళాడు. కాస్సేపట్లో 'ప్రభుత్వ వాహనం' వెళ్ళి పోయింది.

"అన్నట్టు సబ్ కలెక్టర్ అనిల్ కుమార్ గారు తమకి బాగా తెలుసా?" జుబ్బా వ్యక్తి అడిగాడు.

సూటు వ్యక్తి కుడిచెయ్యి అతని నడుము లెవల్లో ఆగింది. "ఇంతప్పట్నుంచీ తెలుసు. సైన్ గై!"

"ఔనౌను. చాకు!"

"చౌదరిగారూ, మనం పూర్తి ఏకాంతంలో మాట్లాడాలి. మీ ఇంట్లో...."

"మనం కూచునే గదిలోకి ఈగలు కూడా రావు. పిలిచినా కూడా నౌఖర్లెవరూ మేడమెట్లు ఎక్కడానికి వీల్లేకుండా ఆర్డర్ వేసేశాను. ఫోన్లో చెప్పానుగా!" చౌదరి ఉషారుగా అన్నాడు.

అతను మెప్పుగా నవ్వాడు. "సుగుణా...."

యువతి అదరా బాదరా అతని ముందుకి నడిచి, ఆగి, వినయంగా, మౌనంగా చూసింది.

"చౌదరిగారూ, సుగుణ.... నా పి.ఏ. ఆమె మన కాన్ఫరెన్స్‌లో వుంటుంది. మనం అనే మాటలన్నింటినీ ఆమె అక్షరాలుగా మారుస్తుంది!"

"నమస్కారమండి!" సుగుణ చౌదరిని చూస్తూ అంది.

"నమస్కారం నమస్కారం. రండి వెళ్దాం!" అంటూ చౌదరి గేటువైపు తిరిగాడు....

"ప్రభుత్వోద్యోగి అని మాత్రం తమరు ఫోన్లో చెప్పారు. తమ పేరూ, హోదా, డిపార్టుమెంటూ— ఇవేం చెప్పలేదు!" కాఫీకప్పు కింద పెట్టి చౌదరి నవ్వుతూ అన్నాడు.

మాటు న్యూస్! సోఫాలో వెనక్కి వాలాడు.

"చౌదరిగారూ, నా పేరు భుజంగరావు. నా హోదా అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్. నా డిపార్టుమెంటు యాంటీ కరప్షన్ బ్యూరో."

అధికారం, హుందా, తెలివీ కలిసికట్టుగా అవుపిస్తున్న భుజంగరావుని చౌదరి భయభక్తులతో చూశాడు. 'అలాగా' అన్నట్టు బుర్ర ఆడించాడు.

"మీ డిపార్టుమెంటుకి నాతో పని వుండటానికి వీల్లేదే!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"అవినీతి నిరోధక శాఖ — ఏసిబి — అవినీతిపరుల్నే కాదు; మీలాంటి నీతిపరుల్ని కల్సుకుంటూ వుంటుంది!" భుజంగరావు గంభీరంగా అన్నాడు.

చౌదరి ఉబ్బితబ్బిబ్బవుతూ నవ్వాడు. "చెప్పండి!"

"చెప్తాను. తరవాత అడుగుతాను. తరవాత మీరు చెప్తారు. మన మధ్య సాగే సంభాషణని పూర్తిగా నా పి.ఏ. షార్టుహాండ్‌లో రాసుకుంటుంది...."

"క్షమించాలి. నేను తెలుగుమాత్రం మాట్లాడగలను. దాన్ని ఆమె షార్టుహాండ్‌లో ఎలా రాసుకుంటుంది?" చౌదరి అడుతగిలాడు.

భుజంగరావు చిన్నగా నవ్వాడు. "మన తెలుగుని అప్పటికప్పుడు ఆంగ్లంలోకి లోపల్లోపలే తర్జుమా చేసి సుగుణ రాసేస్తుంది!"

"అలాగా!" చౌదరి మెప్పుగా బుర్ర ఆడిస్తూ సుగుణ కేసి చూశాడు.

"చౌదరిగారూ, కాలేజీ కమిటీలో మీరు మెంబరు. బిల్డింగ్ నిర్మాణం కోసం విరాళాలూ అవీ విరివిగా పోగు చేయడంలో మీరు ప్రత్యేకంగా శ్రమించారు. ప్రస్తుతం

ఆ కార్యక్రమాలకి దూరంగా వుంటున్నారు...."

"మీకెలా తెలుసు?" చౌదరి ఆశ్చర్యం వ్యక్తం చేశాడు.

"అన్నీ తెలుసుకోవడమే మా డిపార్టుమెంటు ప్రధాన కార్యం!" భుజంగరావు సగర్వంగా అన్నాడు, "కాలేజీ వ్యవహారాలకి మీరు దూరం కావడానికి పలు రకాల కారణాలు మాకు తెలిశాయి. వాటిలో చాలా మట్టుకు మీ నిజాయితీని శంకించేవిగా వున్నాయి...."

"అలాంటి అపఖ్యాతుల్ని తట్టుకోలేకే నేను దూరంగా వుంటున్నాను. అయితే, కమిటీ సభ్యుడిగా కొనసాగుతూనే వున్నాను...."

"అది కూడా మాకు తెలుసు. పగ్గాలు పూర్తిగా 'వాళ్ళ' చేతుల్లోకి వదిలేయడం ఇష్టంలేకే మీరు ఇంకా కంటిన్యూ అవుతున్నారనీ మాకు తెలుసు!"

"మీకు అన్నీ తెలిసినట్టే వున్నాయి! నా నిజాయితీని శంకించే కారణాల గురించి మీ శాఖ దర్యాప్తు చేయ మందా? కానివ్వండి; ఏం చేద్దాం? ఈత చెట్టుకింద పాలు తాగాను!" చౌదరి నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో విరక్తి, కసీ ధ్వనించాయి.

భుజంగరావు చిన్నగా నవ్వాడు. వాళ్ళిద్దరికీ దగ్గరగా కుర్చీలో కూచున్న సుగుణ బుద్ధిమంతురాలైన విద్యార్థినిలా వంచిన తల ఎత్తకుండా రాసుకుపోతోంది.

భుజంగరావు చౌదరి కళ్ళల్లోకి సాభిప్రాయంగా చూశాడు.

"అవినీతి నిరోధకశాఖ, అవినీతిపరుల్ని మాత్రమే కలుసుకోదని ఇందాకే చెప్పాను. ఇద్దరు వ్యక్తులమీద మాకు పబ్లిక్ కంప్లెయింట్స్ అందాయి...."

అగిన భుజంగారావువైపు చౌదరి నుదురు చిట్లిస్తూ చూశాడు. అతను ఆశ్చర్యాన్ని నటిస్తున్నాడని అతని కళ్ళు మౌనంగా భుజంగరావుకి చెప్తున్నాయి. పబ్లిక్ కంప్లెయింట్ల జన్మస్థానం చౌదరి బుర్రే అని తనకి తెలుసు. తనకి తెలుసని చౌదరికి తెలీదు!

"అలాగా? ఎవరు రాశారు? ఈ ఊళ్ళో ప్రజలకి అంత సామాజిక స్పృహ ఉన్నట్టు నేను అనుకోలేదు!" చౌదరి నవ్వుతూ అన్నాడు.

"చౌదరిగారూ, ఎవరిమీద ఫిర్యాదులు వచ్చాయో మీరు అడగలేదు!" భుజంగరావు నవ్వుతూ అన్నాడు.

"అడగటం దేనికి లెండి! నామీద అయివుండదని నాకు తెలుసు. కల్లు తాగిన వాడికి నోరు కంపు కొడుతుందన్న భయం వుంటుంది. నేను కల్లు తాగలేదు! తరవాత, ఆ ఇద్దరూ ఎవరో నాకు తెలుసు; మీకు తెలుసు!"

"చౌదరిగారూ, పబ్లిక్ కంప్లెయింట్స్‌లో నిజం వుందంటారా?" భుజంగరావు ప్రశ్నించాడు.

"అది పరిశోధించి కనిపెట్టాల్సింది మీరు!"

"అఫ్‌కోర్స్ పరిశోధిస్తున్నాను. కనిపెడుతున్నాను. అందుకే ఇక్కడున్నాను!"

చౌదరి నిట్టూర్చాడు. "డైరెక్టరుగారూ, ఇప్పటికే ఈ ఊళ్ళోని పాపాలెన్నింటినో మోస్తున్నా; నిష్కారణంగా, ఇది నా తలకు చుట్టుకోదుగా?"

"నిజం చెప్పడానికి మీరు వెనకాడే వ్యక్తికాదని నేను కనుక్కున్నాను. జరిగిన అన్యాయాన్ని ఎదిరించా లన్న ఆవేశం చాలా మందిలో వుంటుంది. తీరా సమయం వచ్చి, మీలాంటి అధికారులు పరిశీలనకి దిగేసరికి ఆ

చాలామందిలోని ఆ ఆవేశం చల్లారిపోతుంది. 'ఎందుకొచ్చిన తద్దినం?' అనుకుని, సర్దుకుపోతారు. ఆ బలహీన లక్షణం మీలో లేదని కూడా నా పరిశోధన తెలియచేస్తోంది. అందుకే కమిటీ నలుగురు మెంబర్లలో ఎవర్నీ కలుపుకోకుండా మిమ్మల్నే ఎన్నిక చేశాను........" భుజంగరావు ఆగి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"నా వివరణ మీ ప్రశ్నకి పరోక్షంగా సమాధానం చెప్పి వుండాలి. వేలాదిమంది చెల్లించిన లక్షలాది రూపాయలకి మీరు కాపలాదారుగా బాధ్యత స్వీకరించారు. ఆ బాధ్యతని పూర్తిగా నిర్వర్తించాలి: కొంతమంది స్వార్థపరుల దృష్టిలో మీకు చెడ్డపేరు వచ్చినాసరే!"

చౌదరి మళ్ళీ నిట్టూర్చాడు. "అయితే....నన్నేం చేయమంటారు?"

"ఇద్దరు వ్యక్తులు బిల్డింగు ఫండ్‌ని దుర్వినియోగం చేస్తున్నట్టు మాకు తెలియచేయబడింది. అది ఖచ్చితంగా- నిజంగానో, అబద్ధంగా తేలిపోయేదాకా నేను వదలి పెట్టడానికి వీల్లేదు. అది నిజమో కాదో మీలాంటి వ్యక్తులు చెప్పాలి?"

"దుర్వినియోగం జరుగుతున్నమాట నిజమే. ఈ నిజం గురించి, మీకు ఫిర్యాదు చేసినవాళ్ళకే కాకుండా నాకూ కమిటీ సభ్యులకీ తెలుసు. అయితే మేం నామ మాత్రంగా వున్నాం. మీరు పేర్కొన్న ఆ ఇద్దరు వ్యక్తులూ కాలేజీ బిల్డింగ్ ఫండ్ అకౌంటుని చూస్తున్నారు. బ్యాంకులో లావాదేవీలు ఆ ఇద్దరే జరపగలరు. దాంతో మేం కొరగాకుండా పోయాం...." చౌదరి ఆగి, విచారంతో మాశాడు.

"నా అధికారాన్ని ఉపయోగించి, బ్యాంకు అకౌంటు

పూర్తి వివరాలు తీసుకొన్నాను. జమలూ, ఖర్చులూ అన్నీ ఏయే తేదీన ఎంతెంత వేశారు, ఎంతెంత తీశారు, ఏయే తేదీల్లో ఎవరు సంతకం చేశారు వగైరా వివరాలు. నిన్నటికి నికరంగా నిల్వ ఎంతవుందో నాకు తెలుసు. అయితే ఫిర్యాదులో వున్న అంశాల్నిబట్టి బ్యాంకులో వివిధ తేదీలలో జమ చేయబడిన మొత్తాలు మాత్రమే వసూలు అయ్యాయనీ, ఖాతాలోంచీ తీసుకొన్న మొత్తాలు కాలేజీ భవనం కోసమే ఖర్చు చేయబడ్డాయనీ మనకి రుజువు కావాలి. లేకపోతే, అందులో అంటే డిపాజిట్స్‌లో, విత్‌డ్రాల్స్‌లో అవకతవకలు జరిగాయనీ రుజువు కావాలి!" భుజంగరావు ఆగి, అర్థమైందా అన్నట్టు చూశాడు.

చౌదరి రహస్యం చెప్తున్నట్టు ముందుకి వంగాడు. "డైరెక్టరుగారూ.... బ్యాంకు ఖాతాలో జమ చేయబడిన మొత్తాలు ఖచ్చితంగా వసూలైన మొత్తాలు కావు. తీసుకోబడిన మొత్తాలు అసలు పనికే పూర్తిగా వ్యయం చేయబడ్డాయని నేను చెప్పను! ఎందుకంటే రెండు సందర్భాల్లోనూ దుర్మార్గం జరిగింది!"

"మీ కెలా తెలుసు? " భుజంగరావు ప్రశ్నించాడు.

చౌదరి తీక్షణంగా అతని కళ్ళల్లోకి చూశాడు. "ఇన్నాళ్ళకి మీరు దర్యాప్తుకి వచ్చారు. మీతో పూర్తిగా సహకరిస్తాను. నా పేరు బైటికి రాకుండా చూస్తానని వాగ్దానం చేస్తారా?"

మళ్ళీ మొదటికే వచ్చిన చౌదరిని భుజంగరావు చిరునవ్వుతో చూశాడు. "మీ పేరు బైటికి రావాలని నాకు తహతహా లేదు. మాటవరసకి మీరిచ్చే ఆధారాల

ఆధారంతో వాళ్ళిద్దర్నీ దోషులుగా నిర్ణయించి, కమిటీ నుండీ తొలగించి, ఆ కమిటీకి మిమ్మల్ని ప్రెసిడెంటుగా, మిమ్మల్నే కోశాధికారిగా చేయాల్సిన అవసరాన్ని మేం గుర్తించే అవకాశాలున్నాయి. ప్రజాధనాన్ని, అమాయకులైన బాలబాలికల ధనాన్ని మీరు ఎందుకు క్షేమంగా కాపాడి, సద్వినియోగం చేయకూడదు? చెప్పండి!"

చౌదరి ఆవేశంతో చూశాడు. బుర్రని కాస్త ముందుకి వూగించాడు. "సరే.... నా పేరు దండోరా వేయబడినా, నాకు ఆ కమిటీ ప్రెసిడెంట్‌గిరీ రాకపోయినా ఫర్వాలేదు. జరిగిన అన్యాయాన్ని అన్యాయంగా నిరూపించే సాక్ష్యాధారాల్ని మీకు సప్లై చేస్తాను!"

"వెరీగుడ్! అదే నాక్కావాల్సింది! చెప్పండి!" భుజంగరావు నవ్వుతూ ప్రోత్సహించాడు.

"బ్యాంకులో జమ చేయబడిన మొత్తానికీ, అసలు— నిజంగా వసూలయిన మొత్తానికీ చాలా తేడా వుంది. ఆ తేడా నాకు సంబంధించినంతవరకూ ఎంతో ఖచ్చితంగా చెప్పగలను. ఎందుకంటే ఊరూరా, కొంప కొంపా తిరిగి వసూలు చేసిన మొత్తాల్ని యే రోజు కా రోజు నేను రాసి వుంచుకున్నాను. నేనే ఆ పని చేసినట్టు ఇప్పటి దాకా రెండో వ్యక్తికి తెలీదు!"

"ఐసీ...."

"కమిటీ యేర్పడ్డాక మేం వసూలు చేసిన మొత్తాల గురించి మాత్రం నాకు తెలుసు. ఇకపోతే విద్యార్థుల తండ్రులూ, సంరక్షకులూ ఎంతెంత చెల్లించారో నాకు తెలీదు. కాలేజీలో యిచ్చివున్నవాళ్ళనీ నేను వదలిపెట్టలేదు, మా మొహాలు చూసి మరికొంచెం విరాళం ఇవ్వ

మని వసూలు చేశాం! ఈ ఏడూ స్టూడెంట్స్ నుండీ తప్పనిసరిగా బిల్డింగ్ ఫండ్ గుంజుతున్నారు. ఎవడో విద్యాసాగరట. దాదాపు యాభైమందికి ఎన్నో వేలు చెల్లించాట్ట! తన పైకం బిల్డింగ్ కోసం ఉపయోగించ బడుతుందని గుడ్డిగా నమ్మినట్టున్నాడు పాపం!"

"కాలేజీ లెవల్లో ఫండ్ కలెక్షన్ యెంతో కనుక్కోడానికి నా పద్ధతులు నాకున్నాయి. ఆ విషయం అలా వుంచండి. మీరు రాసివుంచుకున్న వివరాలు నాకు అందిస్తారా?" భుజంగరావు ప్రశ్నించాడు.

"తప్పకుండా! ఇస్తాను లెండి...."

"ఈ అక్రమాన్ని నేను సర్వశక్తులా ఉపయోగించి ఎదిరిస్తాను. తప్పు చేసినవాని తాట వొలిచేస్తాను. దాని కోసం మీరు మరో సహాయం చేయాలి...."

"చెప్పండి!"

"తతిమ్మా మెంబర్లకి ఇది తెలుసుగా?"

"నేను రాసిపెట్టుకొన్న లెక్కల గురించా? తెలీదు. ఎందుకు వచ్చిన గొడవ అని నేనే గుండెల్లో కంపటి దాచుకున్నాను!"

"ఆల్ రైట్! వాళ్ళూ మీలాగే కమిటీలో నిర్లక్ష్యం చేయబడ్డారు. మీ దగ్గరున్న వివరాల్ని జోడిస్తూ మీరో స్టేట్మెంటు రాయండి. ఆ స్టేట్మెంటులో తతిమ్మా మెంబర్లని సంతకాలు చేయమనండి!"

చౌదరి యిబ్బందిగా చూశాడు. "ఇంతకాలం రహస్యంగా వుంచిన నా లెక్కల గురించి చెప్పి, సంతకాలు చేయమంటే వాళ్ళు.... నా నిజాయితీని శంకిస్తారు. నాకు వ్యక్తిగతమైన కక్షో, వ్యక్తిగతంగా లాభమో వుందని అపార్థం చేసుకుంటారు...."

"వాళ్ళకి నేను చెప్తాను. తగువిధంగా వాళ్ళకి విషయాలు వివరిస్తాను. ఉత్తరోత్తరా కమిటీలో మీరూ వాళ్ళూ మాత్రమే వుంటారు"

"అయితే వాళ్ళని—వెళ్ళి కలుసుకుంటారా?"

"వెళ్ళను. ఈ రోజు వాళ్ళంతా ఇక్కడికి వస్తారు. ఇక్కడే, మీ సమక్షంలో నేను వ్యవహారం నడుపుతాను" భుజంగరావు సీరియస్‌గా అన్నాడు.

"వాళ్ళు....ఇక్కడికి....ఎలా వస్తారు?"

భుజంగరావు చిన్నగా నవ్వాడు. "మీరు రాత్రి యెనిమిది గంటలకి వాళ్ళందర్నీ యిక్కడికి పిలిపిస్తారు!..."

చౌదరి చిన్నగా నవ్వాడు. "మీరు అలా అంటే... అలాగే!"

"ఓకే....ఇంకో విషయం: కాలేజీ భవనం కోసం బ్యాంకులోంచి విత్‌డ్రా చేసిన మొత్తం అందుకోసమే వ్యయం కాలేదన్నారు. అదెలా తెలుసు, మీకు?"

చౌదరి సగర్వంగా నవ్వాడు. "మాటవరసకి నేనే ఆ కార్యక్రమం చూస్తున్నా అనుకోండి. ఫలానా పనికి అంటూ టెండర్లు పిలుస్తాను. నా క్కావాల్సిన వ్యక్తికి టెండర్ యెంతకి వేయాలో చెవిలో చెప్తాను. సీల్డు టెండర్స్. నా వ్యక్తి టెండర్ని ఆమోదిస్తాను. మాటవరసకి ఒకపనికి లక్షరూపాయల టెండర్ ఆమోదిస్తాను. నిజంగా దాని విలువ యాభై వేలే వుంటుంది. కాంట్రాక్టర్‌కి అడ్వాన్సుగా కొంత మొత్తం ఇస్తాం. అందులో కొంతా, ఆ తరవాత కొంతా మొత్తం యాభై—గుట్టు చప్పుడు కాకుండా తీసేసుకుంటాను. ముప్ఫైవేలయ్యే పనికి యాభై యిస్తున్నందుకు నా కాంట్రాక్టర్ నాతో

పూర్తిగా సహకరిస్తాడు! ముప్పైవేలూ ఖర్చు చేసెయ్యకుండా ఇసుక రూపంలో తెలివిని ఉపయోగించి యే ఇరవైలో పని ముగిస్తాడు!

"అప్పుడు యిద్దరికీ లాభం. బిల్లూ, వోచర్లూ అన్నీ వాడే సప్లై చేస్తాడు. అంతే!" చౌదరి నవ్వుతూ ఆగాడు.

"ఐసీ ...ఇలాగే జరిగిందంటారా?"

"నిస్సందేహంగా!"

"మీకెలా తెలుసు?"

"కాలేజీ పనులకి ఖాయం కాంట్రాక్టర్ ఖాన్ వున్నాడు. ఈ మధ్య వాళ్ళమధ్య బెడిసికొట్టింది. మళ్ళీ కాంట్రాక్టులు ఖాన్‌కి వెళ్ళే ప్రసక్తి లేదన్నట్టు 'వాళ్ళు' ఎక్కడో నోరు జారినట్లున్నాడు. తనకి టోపీ వేస్తే మొత్తం కక్కేసి అసలు వ్యక్తుల్ని కైమా చేసేస్తా—నంటూ ఖాన్‌గాడు బెదిరించినట్టు రెండురోజుల క్రితమే నాకు తెలిసింది...."

"ఐసీ...." భుజంగరావు సాలోచనగా అన్నాడు.

"పైగా గతనెలలో కాంపౌండ్‌వాల్ పని ఖాన్ శత్రువు దామోదరానికి ఇచ్చారు. ఖాన్‌గాడు కారాలూ మిరియాలూ నూరుతున్నాడు. అన్నట్టు....వాడే మీకు కంప్లైంట్ రాయించి వుంటాడు కూడా!" చౌదరి తెలివిగా అన్నాడు.

"ఉండొచ్చు...." ఉండదు అని తెలిసిన భుజంగరావు బుర్ర ఆడిస్తూ అన్నాడు. "నేను ఖాన్‌ని కలుసుకొంటాను."

"చక్కటి ఆలోచన!" చౌదరి మెచ్చుకున్నాడు.

భుజంగరావు సోఫాలో వెనక్కి వాలాడు. "చౌదరి

గారూ, మీ నిజాయితీనీ, ధైర్యాన్నీ మెచ్చుకొంటున్నా. మీ స్టేట్ మెంట్ డిక్టేట్ చేయండి. సుగుణ రాస్తుంది. నా సమక్షంలో సంతకం చేయండి. తరవాత ఇతర సభ్యులకి చదివి, వినిపించి, సంతకాలు తీసుకుందాం...."

"అలాగే...." చౌదరి మెల్లిగా అన్నాడు. "డైరెక్టరు గారూ, మీరు రాకపోతే ఈ దారుణాన్ని కడుపులో రణంలా యింకా ఎంతకాలం భరించాల్సి వుండేదో! మీరు వచ్చారు. అంతా చెప్పి, నా హృదయాన్ని తేలిక పరుచుకొంటున్నా!"

"అది మీ యోగ్యతకి నిదర్శనం!"

"డైరెక్టరుగారూ ఒక పని చేస్తే...." చౌదరి సాలోచనగా అన్నాడు.

"చెప్పండి!"

"మీలాగా డిక్టేషన్ చెప్పడం నాకు అలవాటులేదు. నేనే కూచుని, మెల్లిగా రాస్తాను. ఈలోగా మీరు ఖాన్ దగ్గరకు వెళ్తే?"

"చక్కటి ఆలోచన! వెళ్తాను; మళ్ళీ వస్తాను: రాత్రి యెనిమిదింటికి!" భుజంగరావు నవ్వుతూ పైకి లేచాడు....

4

ద్వారబంధానికి అతికించబడిన కాలింగ్ బెల్ బటన్ని పూర్తిగా నిర్లక్ష్యం చేస్తూ అతను తలుపుమీద దబ దబ బాదాడు. రెండుక్షణాలాగి మరో విడత తలుపుమీద మద్దెల వాయించాడు. మరో రెండుక్షణాలాగి మూడో విడత మద్దెల ప్రారంభించడానికి చెయ్యెత్తాడు.

"ఎవరు?" బొంగురు కంఠం తలుపవతల్నుంచీ కోపంగా గర్జిస్తూ అతని చేతిని గాలిలో స్తంభింప

చేసింది.

“కరెంటు లేదేమో, కాలింగ్ బెల్ మోగదేమో అన్న అనుమానం ఉన్న వ్యక్తిని! తలుపు తెరవండి!” వరండాలో వెలుగుతున్న మిల్క్ వైట్ బల్బుని చూస్తూ, లోపలే నవ్వుకొంటూ అన్నాడతను.

గొళ్ళెం విసుగ్గా చప్పుడు చేసింది. తలుపు విసురుగా లోపలికి జరిగింది. కాలేజీ నుంచీ తిరిగివచ్చినా కూడా, ఇంకా సఫారీ సూట్‌లోనే వున్న ప్రిన్సిపాల్ పీతాంబరం కోపంగా అతనివైపు చూశాడు.

“హూ యీజ్ దట్?”

గుమ్మం ముందు నిలుచున్న వ్యక్తి రెండు చేతుల్నీ కోటు జేబుల్లోకి దోపుకొన్నాడు. “నన్ను గుర్తుంచుకొని వుండాలే!”

పీతాంబరం రౌద్రంగా చూశాడు, “ఏమిటీ మర్యాద లేని ప్రవర్తన? హూ ఆర్ యూ?”

“గుర్తు లేదా? నేను గుర్తులేకపోయినా, నే నిచ్చిన యాభైవేలా చిల్లర బిల్డింగ్ ఫండ్ గుర్తుండి వుండాలే! కనీసం, కమీషన్ పోగా కాలేజీ లెక్కల్లోకి ఎక్కించిన ‘భాగం’ బిల్డింగ్ ఫండైనా గుర్తుండి వుండాలే!” అతను నవ్వుతూ అన్నాడు.

పీతాంబరం మొహం ఎర్రగా మారింది. నుదురూ, కనుబొమలూ అష్టవంకర్లు తిరిగాయి. ఫుల్ సూటులో ఠీవిగా, నిర్లక్ష్యంగా నిలబడి చిరునవ్వు నవ్వుతున్న పొడుగాటి వ్యక్తిని అతని కళ్ళు ఎగాదిగా రెండుసార్లు సర్వే చేశాయి. మెల్లిగా అతని కనుబొమలు పాతరూపానికి వచ్చాయి.

“ఓహ్.........యూ.........విద్యాసాగర్! వైజమా

జుబ్బాలో అప్పుడు చూసి, ఇప్పుడు సూటులో చూస్తూ, పోల్చుకోలేకపోయాను....ఆల్ రైట్....యేమిటి? అర్థం పర్థం లేకుండా యేమిటో అన్నారు?"

"అన్న మాటలకి అర్థం చెప్పాలంటే మనిద్దరం నీ అంతఃపురంలో శాంతిమయంగా కూచోవాలి!" అతను నవ్వుతూ అన్నాడు.

"వాట్ ఈజ్ దిస్? వాట్ డూ యూ వాంట్?" ఏకవచనంతో రోషం ఎక్కించుకొన్న పీతాంబరం బొంగురుగా అన్నాడు.

"నీ ఇంగ్లీషు ప్రశ్నలకి నా తెలుగు సమాధానాలు వింటే, తక్షణం కళ్ళు బైర్లు కమ్మి గడపకి ఇటువేపున మొండెం, అటువైపు కాళ్ళూ ఉండేలా పడిపోతావ్! అంచేత...."

"విద్యాసాగర్! దిసీజ్ ."

"అయామ్ నాట్ విద్యాసాగర్" అతను అడ్డుతగుల్తూ అన్నాడు.

"వాట్? దెన్....అయితే....నువ్వు...."

"ప్రిన్సిపాల్, నన్ను సగౌరవంగా లోపలికి తీసుకెళ్ళకపోతే, నీ బతుకు బజారుపాలైపోతుంది...."

"నాన్ సెన్స్! గెట్...."

"షటప్! కాలేజీ కమిటీ మెంబర్లు చౌదరి, రాఘవాచారి, జనార్దన గుప్త, సోమలింగం, రామరత్నం—ఈ అయిదుగుర్నీ, నీ ప్రాణమిత్రుడు—ప్రస్తుతం నీ ప్రాణాలు తీయాలనుకుంటున్న కాంట్రాక్టర్ ఖాన్‌నీ కలుసుకొని, వాళ్ళు చెప్పిందంతా చెవులారా విని, ఇక్కడికొచ్చాను. లోపలికి ఆహ్వానించి, నువ్వు జీతం డబ్బుల్తో కాకుండా, వేరే పైకంతో ఖరీదు చేసిన అతి మెత్తటి సోఫాలో

కూచోబెడితే, వాళ్ళు చెప్పిందంతా నీ చెవిలో వేస్తాను!” అతను నవ్వుతూ అన్నాడు.

పీతాంబరం అర్థం కానట్టు చూశాడు. ఎదురింటి వరండామీద నిలబడి, తన గుమ్మంవేపే శ్రద్ధగా చూస్తున్న వ్యక్తిని చూస్తూ తలుపు బార్లా తెరిచాడు.

“లోపలికి రా!” అన్నాడు అయిష్టతను నటిస్తూ.

పీతాంబరం అయిష్టతని నటించడం తేలిగ్గా గుర్తిస్తూ అతను చిరునవ్వు నవ్వాడు. కమిటీ మెంబర్ల పేరులూ, ముఖ్యంగా కాంట్రాక్టర్ ఖాన్ పేరూ ‘ఓపెన్ సెసేమ్’ మంత్రంలా పీతాంబరంమీద పని చేశాయని తనకి తెలుసు. గుమ్మం దాటి అతను లోపలికి జరిగాడు.

పీతాంబరం తలుపు మూసేశాడు. అతని వీపు తలుపుకి ఆన్చి, ఏటవాలుగా నిలబడి నవ్వుతూ చూశాడు.

“ఇప్పుడు చెప్పు: విద్యాసాగర్ కాకపోతే, యెవరున్నువ్వు?” పీతాంబరం ప్రశ్నించాడు.

అతను కోటు జేబుల్లోంచి రెండు చేతుల్నీ తీశాడు. ప్రత్యక్షమైన సిగరెట్ పాకెట్నీ, అగ్గిపెట్టెనీ చిరునవ్వుతో చూస్తూ సిగరెట్ ఇవతలికి తీశాడు. సిగరెట్ని పై పెదాలకి అతికించాడు. పాకెట్ని జేబులోకి జారవిడిచి, అగ్గిపుల్ల గీశాడు. సిగరెట్ కొసని మంటలో గుచ్చాడు. తల పైకెత్తి, కోపంగా చూస్తూన్న పీతాంబరం బుల్ డాగ్ మొహం వైపు పొగను ఊదాడు.

“పీతాంబరం, అయామ్ శివరామ్.”

పీతాంబరం విసుగ్గా చూశాడు. “ఎవర్నువ్వు?”

శివరామ్ కనుబొమల్ని పైకెత్తుతూ చూశాడు. మెల్లిగా చిరునవ్వు నవ్వాడు. “పీతాంబరాన్ని దిగంబరంగా

మార్చే మాంత్రికుణ్ని!"

పీతాంబరం పిడికిళ్ళు బిగించాడు. కోపంతో అతని దవడలూ- పెదవులూ వణికాయి. "అర్థమయ్యేలా మాట్లాడకపోతే బైటికి గెంటి తలుపేస్తాను!"

శివరామ్ పకపక నవ్వాడు. "నా అర్థం నీకు అర్థమయ్యే వుండాలి. లేకపోతే కాలేజ్ కమిటీ సభ్యులూ, కాంట్రాక్టర్ ఖాన్ అనగానే తలుపు బార్లా తెరిచి రెండు చేతుల్తో నన్ను ఆహ్వానించి వుండవు!"

పీతాంబరం పెదవులు కదిలాయి. ఏదో చెప్పబోయిన అతను మానుకున్నాడు.

"పీతాంబరం, పద. సోఫాలో కూచో!" శివరామ్ తలుపు నుంచీ దూరంగా జరుగుతూ అన్నాడు. పీతాంబరంని దాటి వెళ్ళి హాలుమధ్యలో వున్న సోఫాలో తనే ముందుగా కూచున్నాడు. చెరువునీళ్ళలో కాళ్ళీడ్చుకొంటూ నడిచే వ్యక్తిలా తచ్చాడుతూ నడుస్తూన్న పీతాంబరాన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు.

"భద్రంగా సోఫాలో కూచో. లేకపోతే కూలిపోతావ్!" శివరామ్ అతన్ని హెచ్చరించాడు.

పీతాంబరం కూచుని మాటలు మరిచిపోయినవానిలా చూశాడు. సిగరెట్ పొగని రింగులా ఊది, శివరామ్ ప్రారంభించాడు.

"పీతాంబరం, నీ కోసం ఈ వారం రోజుల్లో నేను అనేక అవతారాలు ఎత్తాను. విద్యార్థి సంక్షేమ సమాఖ్య ఫౌండర్ ప్రెసిడెంట్ విద్యాసాగర్, యాంటీ కరప్షన్ బ్యూరో అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ భుజంగరావు, క్వాలిటీ కంట్రోలర్, కన్‌స్ట్రక్షన్స్, గవర్నమెంటాఫ్ ఆంధ్రప్రదేశ్—యథార్థానికి ఈ పోస్టు లోకంలో

లేదనుకో — ఇవి మూడు అవతారాలు. ఇప్పుడు నీకు చూపిస్తున్న రూపం నా మూలరూపం...."

"ఏమిటిదంతా? ఎందుకిదంతా చేశావు?" పీతాంబరం అడ్డుకగుల్తూ బొంగురుగా ప్రశ్నించాడు.

"చెప్తాను!" శివరామ్ నవ్వుతూ సిగరెట్‌ని మూలకి గురిచూసి రువ్వాడు.

"నీలాంటి వ్యక్తుల గతచరిత్రల్ని తవ్వి, వర్తమాన చరిత్రల్ని కలిపి, ఆ మిశ్రమంతో దుర్భిణీ తయారుచేసి భవిష్యత్తు చరిత్రల్ని చూపించడం నా హాబీ...."

"మిస్టర్ పిచ్చివాగుడు కట్టిపెట్టి, వచ్చిన పనేమిటో అర్థమయ్యేలా చెప్పు!" పీతాంబరం గర్జించాడు.

"గతంలో నువ్వు పనిచేసిన కాలేజీల్లో, బిల్డింగ్ ఫండ్ స్వీండ్లింగ్ ఎక్స్‌పర్టుగా నీకు గొప్ప పేరుందని కనిపెట్టాను. అందుకే అడ్మిషన్ సీజన్ అయిన ఈ వారంలో నీ కోసం వచ్చాను. చాలా నిష్కర్షగా మాట్లాడుతూ, నిరంతరంగా బిల్డింగ్ ఫండ్ వసూలు చేస్తున్నట్టు కనిపెట్టాను. నువ్వు తన్ని తగిలేసిన బీదవిద్యార్థుల తరఫున బిల్డింగ్ ఫండ్ చెల్లించాను. తరవాత "

"ఏమిటీ వాగుడు? అయామ్ నాట్ ఇంటరెస్టెడ్!" అరుస్తూ పీతాంబరం పైకి లేచాడు.

"తరవాత కాలేజీకోసం నువ్వు తయారుచేసిన కమిటీ గురించి వాకబు చేశాను. నువ్వూ, నీ తోడుదొంగ గున్నేశ్వర్రావూ చేతులు కలిపారు. అతను కమిటీ ప్రెసిడెంటు. బిల్డింగ్ ఫండ్ అకౌంటుని చూసుకునే వ్యక్తులు మీ ఇద్దరే. నీ తెలివీ, ప్లానింగూ, గున్నేశ్వరరావు ఐశ్వర్యమూ, పలుకుబడీ తతిమ్మా మెంబర్లని అచిర కాలంలో డమ్మీలుగా మార్చేశాయి...."

"నాన్ సెన్స్!"

"నా పరిశోధన ప్రకారం ఈ నాలుగేళ్ళలో పదిహేను లక్షలు మీరంతా విరాళాల రూపంలో బిల్డింగ్ ఫండ్‌కి పోగేశారు. నాలుగేళ్ళుగా స్టూడెంట్స్ నుంచీ దాదాపు నాలుగు లక్షలు వసూలు చేశావ్...."

"అబద్ధం! ఇదంతా పచ్చి అబద్ధం!" పీతాంబరం బొబ్బలెట్టాడు.

"బ్యాంక్ ఖాతా, కాలేజీ రికార్డులూ చాలా చాలా తక్కువ మొత్తాన్ని చూపిస్తున్నాయి అది నికరంగా బ్యాంక్ ఖాతాకి జమ అయిన మొత్తమే. అయితే దాంతో నాకు పనిలేదు. వసూలయిన పైకంతోనే నాకు పని!"

"వసూలయిన మొత్తం, మొత్తం బ్యాంకులో జమ చేయబడింది! ఇంతకూ ఈ లెక్కలు అడిగే హక్కు నీకెవడిచ్చాడు? హూ ఆర్ యూ మిస్టర్?"

"అలాంటి హక్కుని నాకు నేనే ఇచ్చుకొన్న వ్యక్తిని!" శివరామ్ సగర్వంగా అన్నాడు.

"నీ బోడి హక్కుని ఇక్కడ గుర్తించే వెధవ ఎవడూ లేడు! గెట్ ఔట్!"

"కాసేపట్లో నువ్వే ఆ హక్కుని—బోడి హక్కుని—భయభక్తులతో గుర్తిస్తావ్ పీతాంబరం!" శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు. "ప్రస్తుతం బ్యాంక్ ఖాతాలో రెండులక్షలా ముప్పైఎనిమిది వేలా నలభై నాలుగు రూపాయలా ఎనభై ఏడు పైసలున్నాయి...."

"నీకెలా తెలుసు?" పీతాంబరం అసంకల్పితంగా అడిగాడు.

"నాక్కాదు; ఏసీబీ భుజంగరావుకి తెలుసు!" శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు. "విత్ డ్రాల్స్ రూపంలో నాలుగు లక్షలా డెబ్బై అయిదు వేలా అయిదు వందలు గాల్లో కలిశాయి...."

"గాలిలో కాదు; కాలేజీ బిల్డింగ్ పనికే ఖర్చయ్యాయి! నిజానిజాలు తెలీకుండా వాగుతున్నావ్!"

"కాలేజీ బిల్డింగ్! హు! నువ్వు ఏమేం కట్టావో, బిల్డింగ్ ని ఎంత డెవలప్ చేశావో నాకు తెలుసు. నీ ఆఫీసు గదిని ఇంద్రభవనంలా కట్టించుకున్నావ్. మొసాయిక్ ఫ్లోర్ ఉడ్ ఫర్నిచర్, కర్టెన్స్, అటాచ్డ్ బాత్ విత్ షవర్. వగైరా వగైరా. ప్రిన్సిపాల్ ఆఫీసు గది అధునాతనంగా తయారైతే అది కాలేజీ బిల్డింగ్ డెవలప్ మెంట్ అనిపించుకోదు. నీ గది సినిమా సెట్టింగ్ లా వుంటే బిల్డింగ్ ఫండ్ చెల్లించే విద్యార్థులకి ఒరిగేదేమీ లేదు!"

"ఆల్ రైట్....నువ్వనేదేమిటి?"

"అంటున్నా; వింటూ కూచో!" శివరాం ఎగతాళిగా అన్నాడు. "ఇకపోతే, పోతేపోనీ అని దయదలచి కాంపౌండ్ వాల్ కట్టించావ్. అది కూడా స్టూడెంట్స్కి అట్టే ఉపయోగించదు. ఇంటర్వెల్ లో గోడమీద వాళ్ళు కూర్చోడానికి వీల్లేకుండా గాజు పెంకులు గుచ్చిపెట్టించావ్! నాలుగు లావటరీలు, ఓవర్ హెడ్ ట్యాంకూ యేర్పాటు చేయడానికి హైక్లాస్ అంచనాలు తయారు చేశావ్. పని విలువ పెంచి, కంట్రాక్టర్ తో లాలూచీ పడి, నాసిరకం నిర్మాణంతో నీ జేబులూ, కాంట్రాక్టర్ జేబులూ, గున్నేశ్వర్రావు జేబులా నింపావు!"

"ఇంకా?" పీతాంబరం ఎగతాళిగా అన్నాడు.

"ఇంకా, వంద బస్తాల సిమెంటు కొంటే, యాభై బస్తాల్ని, అలాగే యినుప సరంజామానీ నీ కొంపకి చేర్చుకొన్నావ్. నీమీద అలిగి రసాభాస చేయకుండా వుండటానికి గున్నేశ్వర్రావుకీ సమంగా వాటా ఇచ్చావ్..."

"ఓహో! ఇంకా?"

"వసూలైన మొత్తంలో యెంతో కొంత పర్సెంటేజ్ ని లెక్కల్లోకి తీసుకొని, బ్యాంకులో గిరాటేసి, తతిమ్మా మొత్తాన్ని మీ గుంటనక్క లిద్దరూ పంచుకున్నారు. కాలేజీ లెక్కల్లో నీ వాటకాన్ని రక్తికట్టించడానికి గుమాస్తాని వాడుకొన్నావ్. అతనికీ మేత వేస్తూనే వున్నావ్!"

"అయ్యిందా?"

"ఇంకా వుంది "

"స్టాండప్! ఐసే, స్టాండప్!" పీతాంబరం ఉరుములా అరిచాడు.

ఎర్రగా కందిన అతని మొహంలోకి శివరామ్ నవ్వుతూ చూశాడు. "లేవమంటే లేస్తాను. కానీ, నేను లేస్తే నువ్వు నేలకరుచుకుపోతావ్! స్వాహా చేసిన బిల్డింగ్ ఫండ్ తో నీ యిద్దరు కొడుకులకీ-ఎంట్రెన్స్ ఎగ్జామ్స్ లో మట్టికరిచిన యిద్దరికీ—యాభై వేలు చొప్పున డొనేషన్స్ కట్టి కర్నాటకలోని రామ్ నగర్ లో ప్రైవేట్ ఇంజనీరింగ్ కళాశాలలో సీట్లు సంపాయించావ్. అట్లు డొనేషన్ తో నీ కూతురికి ప్రైవేట్ మెడికల్ కాలేజీలో సీటు సంపాయించావ్. హైదరాబాదులో, తిరుపతిలో, యిక్కడా మూడే మూడు బంగళాలు సంపాయించావ్!"

పీతాంబరం ఆగ్రహంతో పూనకం వచ్చినవానిలా

ముందుకీ, వెనక్కీ ఊగాడు. తటాలున పక్కకి తిరిగి, గోడవారగా వున్న టెలిఫోన్ వేపు నడిచాడు. శివరామ్ నవ్వుతూ అతన్నే చూశాడు.

"పీతాంబరం...."

పీతాంబరం విసురుగా వెనక్కి తిరిగాడు. నిప్పులు కక్కుతూ చూశాడు.

"పోలీసుల్ని పిలవడానికి వెళ్తున్నావ్! కాకిగుడ్లల్ని అవ్వానిస్తే కైమా అయిపోతావ్!"

"నా ఇంటికి వచ్చి, నామీదే అభాండాలు వేస్తున్న నీ పిచ్చి బతుక్కి ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టిస్తాను; రాస్కెల్!"

చిరునవ్వుతో శివరాం రిస్టువాచీ చూసుకున్నాడు. "మరో మూడే మూడు నిమిషాల్లో నీ మిత్రుడు, నీ పార్ట్‌నర్, నీ గురువు, నీ శిష్యుడు గున్నేశ్వర్రావు నీకు ఫోన్ చేస్తాడు. అందాకా ఆగు!"

పీతాంబరం నమ్మలేనట్టూ, నమ్ముతున్నట్టూ. భయపడుతున్నట్టు, ధైర్యంగా వున్నట్టు చూశాడు. అతను కదిలేలోగా శివరాం ప్రారంభించాడు.

"గున్నేశ్వర్రావు నీ చెవిలో గుసగుసలాడేలోగా నీతో రెండు ముక్కలు చెప్తాను. అది ముందే చెప్పి వుంటే బావుండేది; మరిచిపోయాను... మీ ఇద్దరిచేతా నిర్లక్ష్యం చేయబడి, మోసం రుచి చూసిన కమిటీ మెంబర్లు పకడ్బందీగా స్టేట్‌మెంట్స్ ఇచ్చారు ఏసీబీ భుజంగరావుగారికి. మీ ఇద్దరూ టోపీ వేసిన కాంట్రాక్టర్ ఖాన్ ఇద్దరికీ జాయింటుగా కల్తీలేని సిమెంటులో గోరీ కట్టడానికి తహతహలాడిపోతున్నాడు. తనకి ఒక కన్నుపోయినా సరే, మీ ఇద్దరివీ నాలుగు కళ్ళుపోయి తీరాలని మసీదులో ప్రమాణం చేశాట్ట. జరిగిన కథంతా

పవిత్రమైన ఖురాన్‌లా రాసిచ్చాడు...." శివరాం ఆగి, నెమ్మదిగా సిగరెట్ వెలిగించాడు.

నడవడం మరిచిపోయినవాడిలా, స్లీప్ వాకర్లా, పీతాంబరం సోఫావేపు కదులుతున్నాడు. శివరాం అతన్ని మెప్పుగా చూశాడు. సోఫాముందు ఆగి పీతాంబరం అయోమయంగా చూశాడు. అతని నుదుటిమీద బొబ్బల్లా పుట్టుకొస్తున్న చెమట బిందువులు అతనిలోపల భావాల్ని శుభ్రంగా చూపిస్తున్న గుండ్రటి అక్షరాల్లా వున్నాయి.

"ముఖ్యంగా, కాలేజీలో విద్యార్థులనుండి ఇన్నేళ్ళగా నువ్వు ఎంతెంత వసూలు చేశావో, నాకోసం — ఐ మీన్ విద్యాసాగర్ కోసం, విద్యార్థులే వివరాలు సేకరించి లెక్క తేల్చారు. ప్రజలనుండి నికరంగా వసూలైన మొత్తమంతో చక్కగా రాసివుంచుకున్న చౌదరి ఆ లెక్కల్ని ఏసీబీ భుజంగరావుకి అప్పగించాడు. అన్నింటినీ ఈ శివరాం బోల్డన్ని కాపీలు తీశాడు...."

"నో!"

"తరవాత.... ఈ కరపత్రం చూశావా? నీ కోసం, నీ విద్యార్థిని, విద్యార్థులు అచ్చేయించారు........." అంటూ శివరాం కోటుజేబులోంచీ వెడల్పాటి కరపత్రాన్ని ఇవతలికి తీశాడు. చిరునవ్వుతూ దాన్ని ఒకసారి చూసి, టీపాయ్‌మీదికి గిరాటేశాడు. నవ్వుతూ పీతాంబరాన్ని చూశాడు.

"భవనం నిధుల్ని భక్షిస్తున్న బకాసురుడు — హెడ్డింగ్ బ్రహ్మాండంగా లేదూ!"

పీతాంబరం వణుకుతూ సోఫాలో కూలబడ్డాడు. తల్లకిందులుగా పడున్న కరపత్రాన్ని ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ చూశాడు. మెల్లిగా తలెత్తి శివరాం మొహంలోకి

ఆందోళనతో, ఆశ్చర్యంతో చూశాడు.

"ఇది....ఇది....అన్....న్యాయం....!" తడబడుతూ, ముద్దగా అన్న పీతాంబరాన్ని శివరాం తృప్తికరంగా చూశాడు.

"యస్! ఇది నిజంగా అన్యాయమే! ఈ అన్యాయాన్ని ఎదిరిస్తాం. ఓం ప్రథమంగా రేపు నీ విద్యార్థులంతా ఊరేగింపు జరుపుతారు. కరపత్రాల్ని వెదజల్లుతారు. తోరణాలూ కట్టమన్నాను. తరవాత నా శైలిలో నేను ప్రభుత్వానికి తెలియజేస్తాను...."

"నో"

"నో అంటే లాభంలేదు. నేను పలికిన ప్రతిమాటకూ 'యస్స!' అని అరవడం నేర్చుకోవాలి నువ్వు. ఇదంతా చెప్పడం పూర్తికాకముందే నీ తోడుదొంగ గున్నేశ్వరావు ఆపకుండా 'యస్సస్సస్' అంటూ పాడుతూ వుండిపోయాడు...." శివరాం ఆగి వాచీ చూశాడు.

"లేచి వెళ్ళు. నువ్వు టేబుల్ దగ్గరికి చేరేసరికి గున్నేశ్వరావు రింగ్ చేస్తాడు. ఇద్దరి వాచీలూ సింక్రొనైజ్ చేసుకున్నాం. అరనిమిషం ఆలస్యమైతే కొంప అంటుకుంటాయని అతనికి చెప్పాను!"

పీతాంబరం వెర్రివాడిలా చూశాడు. ఉన్నట్టుండి టెలిఫోన్ మోగింది. పీతాంబరం ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"గో!" శివరాం గర్జించాడు.

అసంకల్పితంగా పీతాంబరం లేచాడు. తాగినవాడిలా నడిచాడు. శివరాం సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"యస్...." పీతాంబరం బోదురుకప్ప కంఠం శివరాంకి నవ్వు తెప్పించింది.

"యస్....ఉన్నాడు...."

"…. …. …."

"నిజంగా?"

"…. …. …."

వణుకుతున్న చేత్తో రిసీవర్ని చెవికి అదిమి రెండు నిమిషాలపాటు పీతాంబరం చెట్టులా నిలబడిపోయాడు. అతని చెయ్యి పసిపాప చెయ్యిలా వణుకుతూ కిందికి వాలింది. రిసీవర్ ప్రాణమున్నదానిలా క్రెడిల్ మీదకు పడింది. పీతాంబరం కదిలాడు. అడుసుమడిలో నడుస్తున్న వాడిలా సోఫాని సమీపించాడు కూలబడి, వెనక్కివాలి. రెండు చేతులతో మొహాన్ని కప్పేసుకున్నాడు.

"ఏమంటాడు నీ పార్ట్‌నర్?" శివరాం అతన్ని ప్రశ్నించాడు.

పీతాంబరం ఉలిక్కిపడి, తలెత్తాడు. ఎర్రటి కళ్ళతో పిచ్చివాడిలా చూశాడు.

"నేను అడిగినంతా ఇచ్చేయమన్నాడా? తనవాటా రెడీగావుందన్నాడా? పెళ్ళి కలెక్ట్ చేసుకొమ్మన్నాడా?" శివరాం కులాసాగా ప్రశ్నించాడు.

మెల్లిగా పీతాంబరం పెదవులు కదిలాయి…. ….

"శి….వ….రా….మ్…. అంత….. మొత్తం…. …. అన్యాయం…."

శివరాం జోక్ విన్నట్టు పగలబడి నవ్వాడు. "నా అంచనా ప్రకారం మీరిద్దరూ కలిసి పధ్నాలుగులక్షల దాకా భోంచేశారు. నాలుగేళ్ళగా స్వాహాచేసిన పధ్నాలుగు లక్షలకి చక్రవడ్డీ కట్టాను. ఇంక ఆ సొమ్ముతో వ్యాపారం చేశారుగనక, లాభం పూర్తిగా లెక్కగట్టాను. కొడుకులు ఇంజినీర్లవుతే కట్నం ఎంత గుంజవచ్చని నువ్వు కలలుకన్నావో ఆ మొత్తాన్నీ,

కూతురు డాక్టరైతే, కట్నం లేకుండా కట్టుకునే కుర్రాడి ద్వారా ఆదా అయ్యే మొత్తాన్ని కలిపాను. అలాగే గున్నేశ్వర్రావుకి వచ్చే ఆదాయాన్ని కలిపాను. చిత్తు లెక్క ప్రకారం ఇద్దరి మొత్తం—నలభై దాటింది...."

"నో ఒ.ఓ....ఇది దారుణం!"

"ఎందుకేనా మంచిదని రౌండప్ చేసి యాభై అనుకున్నాను. పైగా నేను విద్యాసాగర్ అవతారంతో అచ్చుకున్న యాభై వేలనీ కలపలేదు!" శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

పీతాంబరం వణుకుతూ చూశాడు. "శివరాం...... నిజంగా అంత లేదు. నా మాట....నమ్ము....ప్లీజ్...."

"గున్నేశ్వర్రావూ మొదట్లో ఇలాగే నాన్చాడు. అసలు నిజాన్ని అసలు వ్యక్తులకు ఇచ్చేస్తాననీ, నామమాత్రం ధర తీసుకుని పేపర్లకి ఇస్తాననీ చెప్పేసరికి 'అంత వుంది!' అన్నాడు!" శివరాం ఎగతాళిగా అన్నాడు.

"ప్లీజ ....ఇది...."

"ఏమండీ! ఇలా రండి!" ఆడకంఠం పీతాంబరం గొంతుకకి ఆనకట్ట వేసింది. అతను అనుసరిస్తూ లేచాడు. మంత్రముగ్ధుళ్ళా కదిలాడు. వడివేపున్న గుమ్మంలోంచీ తొంగిచూస్తున్న పీతాంబరం భార్యవేపు శివరాం చిరునవ్వుతో చూశాడు.

పీతాంబరం లోపలికి జరిగాడు. తలుపు మూసుకుంది. శివరాం మరో సిగరెట్ ముట్టించాడు....

రెండు నిమిషాల్లో కొత్త వ్యక్తిలా తనముందు ప్రత్యక్షమైన పీతాంబరాన్ని శివరాం ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"అడిగింది ఇచ్చాక, ఆ ఇన్ఫర్మేషన్ అంతా నాకు స్వాధీనం చేస్తావా?" ఏడుపు గొంతుతో అడిగాడతను.

"రెండు చేతుల్తో ఇచ్చేస్తాను!" శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

"....నిజంగా? నమ్మమంటావా?"

"అసలు కాగితాలు చేతికి అందేక, చేతిరాతలూ, టైరాప్ కాపీలూ నాకు దేనికి?"

పీతాంబరం రెండు క్షణాలు శివరాం మొహంలోకి చూస్తూ రాతి విగ్రహంలా వుండిపోయాడు.

"శివరాం....స్టూడెంట్స్....అదే........వాళ్ళ ఊరేగింపు...." పీతాంబరం నత్తి నత్తిగా అంటూ ఆగాడు.

"విద్యార్థి సంక్షేమ సమాఖ్య విద్యాసాగర్ గ్రీన్ సిగ్నల్ ఇస్తే కాని వాళ్ళు కాళ్ళు కదపరు; కంఠాలు విప్పరు! అయితే నేను గ్రీన్ సిగ్నలు ఇవ్వకూడదంటే అరగంటలో నాకు పచ్చనోట్లకట్టలు కనిపించాలి!" శివరాం నవ్వాడు.

పీతాంబరం మళ్ళీ హిప్నటైజ్ చేయబడ్డవాడిలా తదేకంగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు. చివరికి తెప్పరిల్లి కొలిమి తిత్తిలా శబ్దం చేస్తూ నిట్టూర్చాడు.

"అవన్నీ.... ఎక్కడున్నాయి? నువ్వు .... నీకు.... యెక్కడ యివ్వాలి?" బరువుగా అడిగా డతను.

"మరో అరగంట ఇక్కడే విశ్రాంతి తీసుకొంటాను. సుబ్బేశ్వర్రావు వాటా తీసుకురా! నీ వాటా కలుపు. ఇదంతా అరగంట వ్యవధిలో జరిగిపోవాలి!"

"అవి...."

"ఓహో! అవి! నువ్వు ఇచ్చాక, గంటలో నా గదిలో నీకు అప్పగించబడతాయి. వెళ్ళి త్వరగా రా! మరికొంత

చెప్పాలి నీకు! గో అండ్ కమ్. గో రన్నింగ్ అండ్ కమ్ రన్నింగ్!" శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

పీతాంబరం నిశ్శబ్దంగా యేడుస్తూ గుమ్మంవైపు కదిలాడు....

5

శివరామ్ తలుపుతట్టబోతూ ఆగి, అరచేత్తో తోశాడు. తలుపు లోపలికి జరిగింది. శివరామ్ సూట్ కేస్ని గదిలోకి తోసి, దాని వెనకే లోపలికి దూరాడు అతని కాలిమడమ తలుపుని ముందుకి తోసింది. గొళ్ళెం పెట్టకుండా లోపలి గదిలో దాక్కొన్న లత గురించి ఆలోచిస్తూ అతను క్షణకాలం అలాగే నిలబడ్డాడు.

వెనకనుంచీ అమాంతం రెండు చేతులు అతన్ని చుట్టేశాయి. అతని మొహం చిరునవ్వుతో విచ్చుకుంది. మెల్లగా వెనక్కి తిరగబోయాడు. చేతులు గొలుసుల్లా బిగుసుకున్నాయి.

"హనీ...."

"నాతో మాట్లాడకు!" లత కంఠం అతని వెనక ధ్వనించింది.

శివరామ్ నవ్వుతూ వెనుదిరగడానికి ప్రయత్నించాడు. లత ఆవేశం అతని వీపుని బలంగా నొక్కింది.

"నా కోసం యేం తెచ్చావ్?" లత చెంపతో అతని వీపు పై భాగాన్ని అదుముతూ అంది.

"వెనుకనుంచీ వదిలేసి, ముందునుంచీ బంధిస్తే గానీ చెప్పను!" శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

చేతుల్ని ఒకసారి యింకొంచెం బిగించి, నవ్వుతూ లత అతన్ని వదిలేసింది. శివరామ్ గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. రెండు చేతుల్తో బొమ్మను ఎత్తినట్టు అతని పై

కత్తాడు. కాలితో సూట్‌కేసుని నిర్లక్ష్యంగా తోస్తూ సోఫాని సమీపించాడు. లతని సోఫామీద పడేసి, ఆమె తలవేపు కూచున్నాడు. లత తెల్లకిలా, పాములా పాకుతూ పైకి జరిగింది. ఆమె తల అతని ఒళ్ళో సెటిల్ అయ్యింది. ఆమె కళ్ళు కలువపువ్వుల్లా అతని మొహం లోకి చూశాయి.

"చెప్పు డార్లింగ్....ఏం తెచ్చావ్?"

"ఏమిటో నీకు తెలుసు. ఎంతో నీకు తెలీదు. అడుగు!"

"ఆల్ రైట్. ఎంత?"

"యాభై లక్షల్ని ఇంకా తక్కువ అక్షరాల్లో చెప్పు చూద్దాం!"

"అరకోటి! నిజంగా?" లత అరిచింది.

ఆ సూట్‌కేస్‌మీద ఒట్టు!" శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

లత తటాలున లేచి కూచుంది. శివరామ్ తటాలున ఆమె వొళ్ళో తల పెట్టుకొని పడుకొన్నాడు. లత దీపాల్లాంటి కళ్ళతో అతని కళ్ళల్లోకి వెలుగులు చిమ్మింది.

"చౌదరి దగ్గర సి.సి.గా నాచేత యెంతో రాయించావు. కథంతా నాకు తెలిసిపోయింది. కథ—అంతేనా, ఇంకా వుందా?" లత నవ్వుతూ అడిగింది.

"ఎందుకు లేదు?" శివరామ్ ఎదురుప్రశ్న వేశాడు. "సువర్చల సాయంతో కాలేజీలో ఇన్నాళ్ళుగా వసూలు చేయబడ్డ బిల్డింగ్ ఫండ్ వివరాలు సంపాయించాను ..."

"నిజంగా? చౌదరితో 'నా పదవులు నా కున్నాయి' అని నువ్వు అన్నప్పుడు ఊహించలేకపోయాను!"

శివరామ్ చిన్నగా నవ్వాడు. "తర్వాత స్టూడెంట్స్

తయారు చేసినట్టు కరపత్రాల్ని తయారు చేయించాను. 'భవనం నిధుల్ని భక్షిస్తున్న బకాసురుడు!' ఇదీ హెడ్డింగ్. పీతాంబరం దిగంబరంగా మారిపోయి ఏడుస్తూ కాళ్ళబేరానికి వచ్చాడు. డైరెక్టుగా అతనికి చెప్పకుండా అతని తోడుదొంగ గుణ్ణేశ్వర్రావు ద్వారా చెప్పించాను. ఇద్దరూ కలిసి, వడ్డీలూ, లాభాలూ కలిపి మొత్తం సమర్పించారు!"

"డార్లింగ్ ...."

"యస్?"

"పిల్లల కోసం వసూలైన బిల్డింగ్ ఫండ్‌ని వాళ్ళు కాజేశారు. వాళ్ళ నుండి నువ్వు వడ్డీతో సహా కొట్టేశావు. మరి....పిల్లలకి....అన్యాయం...."

"జరగదు!" శివరామ్ అడ్డుతగిలాడు.

లత ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఆమె కనుబొమలు అందమయిన కొత్త ప్రశ్నార్థకంగా తయారయ్యాయి.

"డార్లింగ్....ఎట్లా? మళ్ళా ఫండ్‌కి వాపసు చేస్తావా?" లత అమాయకంగా అడిగింది.

శివరామ్ గొల్లున నవ్వాడు. "నా తరఫున ప్రిన్సిపాల్ పీతాంబరం, అతని గురుడు గుణ్ణేశ్వర్రావూ జాయింటుగా, గుట్టుచప్పుడు కాకుండా వాపసు చేస్తూ బ్యాంకులో కట్టేస్తారు...."

"ఈజిట్?! డార్లింగ్, యూ ఆర్ డార్లింగ్!" లత ఉద్రేకంతో అంది. "ఈసారి బకాసుర వధ చేశావ్!"

"ఇంకా విను: బ్యాంకులో జమ చేశాక గుణ్ణేశ్వర్రావు తన గౌరవపదవికి సగౌరవంగా, మర్యాదగా రాజీనామా ఇస్తాడు. ప్రిన్సిపాల్ చౌదరిని కమిటీ క్రొని

రెంటుగా చేస్తాడు. శివ మీటింగ్స్ యేర్పాటు చేసి డమ్మీగా రూపొందుతాడు. ఈ క్షణం నుంచీ మనుషుల్లా రాకుండా—మీటింగ్ జరగకుండా, అజెండా తయారవకుండా, తీర్మానాలు ఆమోదించబడకుండా పైసా కూడా ఖర్చు చేయరు! ఈ షరతులన్నీ చక్కగా పీతాంబరానికి నూరిపోశాను ..."

"అంతేనా?" లత అడ్డు తగిలింది.

"ఇంకొంచెం వుంది....!" శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

లత ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. శివరామ్ తలని ఆమె వొళ్ళో నొక్కుతూ అలసటగా ఆవులించాడు.

"హనీ, ఈసారి నువ్వొక అడ్వెంచర్ చేయబోతున్నావ్!"

"నిజంగా? ఏమిటది....?" లత హుషారుగా అడిగింది.

శివరామ్ రెండు అరచేతుల్లో ఆమె ముఖాన్ని యిరికించి పట్టుకొన్నాడు.

"నా తరఫున డిటెక్టివ్ టెంపోకి కథ చెప్తావ్!"

లత నమ్మలేనట్టు చూసింది. శివరామ్ మళ్ళీ ఆవలించే ప్రయత్నం చేశాడు. లత బుంగమూతి పెట్టింది. శివరామ్ నవ్వుతూ యేదో చెప్పబోయాడు.

లత తల తటాలున కిందికి వొంగింది. మాట్లాడ్డానికి వీల్లేకుండా శివరామ్ నోరు నొక్కేసింది....

('శివరామ్ అడ్వెంచర్స్ సీరిస్‌లో'
ఇది 10 వ నవల.)